

NIEUWE AVONTUREN

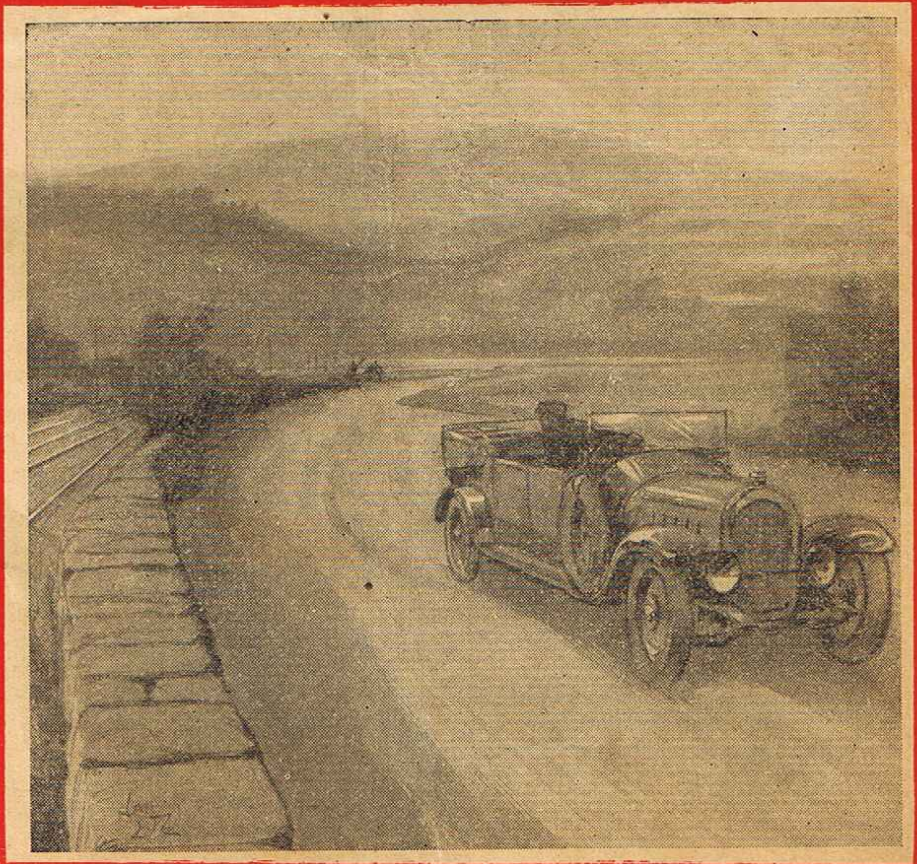
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE VROUW IN HET ZWART

N° 2393

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De vrouw in het zwart

HOOFDSTUK I

EEN TELEFOONGESPREK

Het was zeer rustig op het kantoor van de heer Phileas Baxter, de hoofdinspecteur van Scotland Yard, te Londen.

De chef zat, daar het zeer warm was, in zijn hemdsmouwen voor zijn schrijftafel, achterover geleund in zijn bureaustoel.

De grote man scheen niets om handen te hebben, tenminste als men het aandachtig roken van een geweldige sigaar geen arbeid wilde noemen.

Aan een kleine tafel dicht bij de deur,

zat de secretaris en rechterhand van Baxter, Marholm, een man van omtrent vijftig jaar met een schrander, mager gelaat.

Op het ogenblik was hij druk bezig met het exciperen van enige stukken.

Van tijd tot tijd hief hij het hoofd op, teneinde een blik op zijn chef te werpen en dan langzaam het hoofd te schudden.

Ineens klonk de luide stem van Baxter door het vertrek:

— Marholm.

— Mijnheer Baxter?

— Wat denk jij van die verloving tussen inspecteur Sullivan en Miss Ann Brunt?

— Wat zou ik er van denken, mijnheer. Ik vind, dat de jongelui groot gelijk hebben met elkander in het huwelijk te treden als zij van elkaar houden. Inspecteur Sullivan is een van onze beste inspecteurs en rechercheurs, en Miss Ann Brunt, hoewel pas kort in dienst van de politie is een uiterst bekwame detective, om er maar niet van te spreken dat zij een knap en charmant meisje is.

— Zo, zo, Marholm, heb jij dat ook opgemerkt.

— Ik ben zo vrij geweest, mijnheer Baxter. Men kan de hele dag over allerlei misdaden, van dieverij tot moord gebogen zitten en toch een open oog hebben voor de bekoorlijkheden ener vrouw.

— Maar vind je eigen vrouw dat wel goed, Marholm? vroeg Baxter, die van tijd tot tijd aanvallen van geestigheid had.

— Ik weet het niet, mijnheer Baxter, en ik zal ook zo verstandig zijn er haar niet naar te vragen.

— Weet je nog, op welke datum zij gaan trouwen, Marholm?

— Op de derde september, mijnheer Baxter, antwoordde de secretaris zonder aarzelen.

Men behoefde hem een datum slechts een enkele maal te noemen, opdat deze hem als het ware in de hersens was vast gehamerd.

Baxter daarentegen had onder zijn vele eigenaardigheden deze, dat hij moeilijk dagen en uren kon onthouden, zelfs al waren die hem een paar minuten te voren medegedeeld.

— Dat is dus over een week, Marholm, riep Baxter op zegevierende toon alsof hij een grote ontdekking had gedaan.

— Juist, mijnheer Baxter, en ik mag er u bij deze misschien wel even aan herinneren, dat wij beiden op het bruiloftsdiner zijn genodigd met nog een dertigtal andere politiebeambten en hunne dames, waarmede inspecteur Sullivan nauw bevriend is.

— Ja, ja, Marholm, ik weet het, zei Baxter.

Op dat ogenblik trad er een agent het vertrek binnen, na te hebben aangeklopt.

— Wat is er? vroeg Baxter tamelijk bars, daar hij niet gaarne gestoord werd in zijn niets doen.

— Daar is een oude heer, die u zelf wil spreken, Sir.

— Heeft hij niet gezegd, waarover?

— Neen, chef. Hij zei, dat ik daar niets mee te maken had.

— Hoe ziet de vent er uit? vroeg Baxter ongeduldig. Ik kan toch niet ieder ogenblik van de dag mijn werk in de steek laten ter wille van de eerste de beste vervelende snuiter, die mij in mijn bezigheden komt storen?

De agent haalde de schouders op. Baxter was opgestaan en liep even ongeduldig heen en weer.

Hij bleef voor het raam staan, keek naar de lucht en scheen van de wolken een antwoord te verlangen op deze hoogst belangrijke vraag: zou hij de bezoeker ontvangen of niet?

Hij bedacht echter te rechter tijd, dat hij zich een beetje verveelde en dit gaf de doorslag.

— Laat die man dan maar binnen komen, zo wendde hij zich tot de wachtende agent.

Deze vertrok en een ogenblik later opende hij de deur weer om de bezoeker binnen te laten.

Het was een klein, gebogen mannetje van omstreeks zeventig jaar, met een krans wit haar om een geheel gladde schedel.

Hij liep zeer moeilijk en moest met de rechterhand op een dikke, stevige wandelstok leunen.

Bovendien scheen de bezoeker aan een hevige kiespijn te lijden, want hij droeg een brede, zwarte doek om het hoofd.

Zijn vervaarlijke neus was van een kleur, die maar al te zeer de ondeugd van zijn eigenaar verried.

Hij had dikke oogleden en dunne lippen, die hij stijf opeengeklemd hield.

Hij zag er een beetje bespottelijk uit in een lange, zwarte jas, die hem waarschijnlijk niet altijd had toebehoord en

die hem tot op de hielen hing.

Hij zette de ouderwetse tegen de draad opgeweven hoge hoed, die hij in de bevende linkerhand hield, op een tafeltje en liep toen recht naar Marholm toe, die hem echter met een glimlach naar Baxter verwees.

— Ik vraag u duizend maal excuus stamelde het mannetje. Gij moet weten, dat ik zeer bijziende ben. Ik hield u voor inspecteur Baxter. Nogmaals duizend maal excuus.

Hij was nu de tafel genaderd, waarachter Baxter weer in het volle besef van zijn waardigheid had plaats genomen.

— Ga zitten, mijnheer, zei Baxter tot de bezoeker, terwijl hij naar een stoel aan de andere kant van het bureau wees.

Het mannetje nam plaats.

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, mijnheer de inspecteur, als ik wat dichter bij u kom, maar mijn gehoor is niet al te scherp meer, en zoals gij ziet lijd ik aan een hevige zenuwontsteking in mijn mond en de doek, die ik moet dragen, bedekt bijna geheel een van mijn oren.

Het mannetje schoof zo dicht mogelijk bij de tafel en haalde een grote vuurrode zakdoek uit de zak, waarmee hij zich ijverig de kale schedel bette.

— Mag ik vragen, wat het doel van uw komst is? zo begon Baxter, die met zichtbaar ongeduld naar de bezoeker gekeerd had.

— Het is eigenlijk een ingewikkelde geschiedenis, mijnheer, aldus begon het mannetje aarzelend, terwijl hij Baxter met zijn knipperende ogen angstig aankeek.

— Nu, laat maar eens horen.

— Gij moet weten, dat ik een kleine speelgoedwinkel drijf in de Templestreet. Soms verkoop ik veel, soms verkoop ik weinig. Dat gaat zo om en om.

Baxter was ongeduldig op de tafel gaan trommelen en viel nu de bezoeker in de rede met de woorden:

— Mijn waarde heer, ik geloof direct, dat gij gelijk hebt, maar ik kan niet inzien, in welk verband uw mededelingen met uw bezoek kunnen staan.

— Ik weet het eigenlijk zelf ook niet goed, mijnheer, hernam het mannetje met een verlegen lachje. Maar men had mij gezegd, dat de politie steeds alles wil weten en dat men niets verzwijgen mag.

— Nu, ga maar verder, als ik u verzoeken mag.

— Gij zult wel begrijpen, dat ik 's zondags mijn winkel gesloten houd, mijnheer. Ik moet u echter zeggen, dat niet al mijn concurrenten dat voorbeeld volgen. Ik heb daar al eens tegen geprotesteerd, maar zonder enig resultaat. En dit is toch niet, zoals het behoort, mijnheer, dat zult gij zelfs moeten toegeven. Ik zeg maar, dat de wet voor allen gelijk moet zijn en dat niemand het recht heeft een fatsoenlijk man het brood uit de mond te stoten. Een paar huizen van mij vandaan woont een...

Een harde vuistslag deed het mannetje verschrikt ophouden.

Baxter keek de bezoeker kwaad aan en riep:

— Hoor eens hier, mijn waarde heer, ik zou er bijna spijt van krijgen, dat ik u heb ontvangen. Wat kunnen mij die bijzonderheden schelen. Kom ter zake, als ik u verzoeken mag.

Weer moest de bezoeker de rode zakdoek te hulp roepen, zo zeer was hij blijkbaar onder de indruk gekomen van deze barse woorden.

— Ik dacht... ik meende... stotterde hij.

— Gij hebt hier niets te menen en niets te denken, mijnheer viel Baxter hem ruw in de rede. Als er hier gedacht moet worden, dan zal ik dat wel doen. Gij hebt niets anders te doen dan mij de zaak te vertellen waarom het gaat. Wees zo goed en maak het kort. Wij hebben nu al een kostbaar kwartier voorbij laten gaan, denkt gij soms, dat ik niets anders te doen heb?

De speelgoedwinkelaar begon opnieuw:

— Mijn winkel is aan de straat gelegen...

— Dat is voor zover ik weet, met alle Londense winkels het geval, mijnheer, kwam Baxter nors.

— Ik bedoelde maar, vervolgde de bezoeker bescheiden, dat ik wel degelijk

een fatsoenlijke winkel heb en geen kelderwoning, zoals vele mijner concurrenten. Daar is, bijvoorbeeld, die rode Tompkins in de Highestreet; de man is bijna altijd dronken en slaat zijn vrouw en zijn kinderen. Die woont in een souterrain, in een kelder mag ik wel zeggen en toch verkoopt hij des zaterdags soms meer dan ik in drie dagen. En toch moet ik veel meer belasting betalen...

Een tweede vuistslag, veel harder dan de eerste, deed de bezoeker opnieuw naar zijn zakdoek grijpen.

Hij kromp verschrikt ineen en wendde zijn hulpeloze blik naar Marholm, die echter in zijn arbeid was verdiept.

— Nu zal ik u nog eens voor het laatst zeggen, mijn waarde heer, dat ik niet van zins ben mijn kostbare tijd door uw praatjes te laten verknoeien. Zeg mij kort en goed waar het op staat, of vertel anders de zaak aan een mijner agenten.

De bezoeker wilde juist weer zijn omstandig verhaal voortzetten, toen de bel van de telefoon op de schrijftafel van Baxter overging.

De hoofdinspecteur nam de hoorn van de haak en luisterde.

— Ik spreek met inspecteur Sullivan? klonk zijn stem. Neen, mijn waarde, dat spoor van John Raffles is op niets uitgelopen. Een half uur geleden zijn de rechercheurs terug gekomen en hebben mij verklaard, dat gij bepaald een vergissing moet hebben begaan... Het spijt mij wel, dat ik u dat zo kort voor uw huwelijk moet mededelen, maar het is nu eenmaal zo... Neen, ik heb hier alleen mijnheer Marholm en een bezoeker bij mij... de man hoort zeer slecht... gij kunt gerust zeggen, wat gij te zeggen hebt... Goed, ik zal er niet op antwoorden.

Hier zweeg Baxter.

Marholm had het hoofd van zijn werk opgeheven en sloeg het gelaat van zijn

hoofdinspecteur aandachtig gade.

Het was een zonderling schouwspel, velerlei aandoeningen zich te zien afspiegelen op het brede, zacht rose getinte gelaat van de hoofdinspecteur: verbazing, na-ijver, vreugde en leedvermaak verschenen er om de beurt.

Zo gingen wel vijf minuten voorbij.

De bezoeker, die blijkbaar hevig door zijn kiespijn geplaagd werd, zat zacht kreunend op zijn stoel heen en weer te wiegelen.

Toen klonk de stem van Baxter weer:

— Ik dank je voor die hoogst belangrijke mededeling, Sullivan. Ik wens je goed succes. En wat Raffles betreft, al is het spoor ook ondeugdelijk gebleken, zo moeten wij de hoop toch niet opgeven de schelm nog eens in handen te krijgen.

Baxter legde de hoorn weer neer en keek toen de speelgoedwinkelier met een niet zeer vriendelijke blik aan.

— Ik voel niet veel lust om u nog verder aan te horen, mijn waarde heer, zei hij bars.

— En ik voel mij niet in staat om u mijn geval nog verder uiteen te zetten, mijnheer, zei het mannetje dapper, terwijl hij boos opstond en zwaar met zijn stok stampend naar de deur strompelde.

Hij nam zijn hoed van de stoel en keerde zich op de drempel nog eens om.

— Ik zal mij tot een ander bureau wenden, zei hij kwaad. Misschien dat men daar meer aandacht schenkt aan de klacht van een fatsoenlijk Londens burger, die steeds op tijd zijn belastingen betaalt.

Het mannetje verliet het vertrek, de deur viel dicht en Baxter keek nog enige minuten later met open mond naar de gesloten deur, nog steeds niet bekomen van zijn woede en verbazing over het felt, dat een speelgoedwinkeliertje uit het East End hem, de grote man, aldus had durven bejegenen.

HOOFDSTUK II

JOHN RAFFLES BERAAMT EEN PLAN

Nadat de bezoeker het gebouw van Scotland Yard had verlaten, keek hij even om zich heen, blijkbaar besluiteloos wat hij zou doen.

Maar na een wandeling van een kwartier scheen hij reeds te vermoed te zijn om zijn weg nog te voet te kunnen voortzetten.

Hij riep een taxi aan, gaf de chauffeur een adres op en stapte in.

De auto stopte een half uur later op de hoek van de Cromwellstreet.

De speelgoedwinkeller rekende af met de chauffeur en liep de Cromwellstreet verder in.

Na enkele minuten had hij een stille blijkbaar doodlopende zijstraat bereikt.

Hij sloeg deze in, en liep voort, tot hij een kleine tuinpoort bereikt had, midden in een schier eindeloze muur, die een groot park omgaf.

Hij opende deze deur met een kleine sleutel en ging het park binnen.

De heerlijke geur van de talloze bloemperken scheen een wonderlijke invloed op het mannetje uit te oefenen, want hij werd als bij toverslag minstens een voet groter.

Zijn gang werd veerkachtiger, en van de wandelstok maakte hij helemaal geen gebruik meer.

Zacht tussen de tanden fluitend liep de grijsaard snel op het huis toe, waarvan de achtergevel onduidelijk door het zware geboomte op verre afstand te zien was.

Hij trad door een achterdeur binnen, ging de diensttrap op en bereikte zo een fraai gemeubileerde slaapkamer.

Hij deed de deur op slot, gooide zijn hoed op een stoel, trok de kiespijndoeck behoedzaam los, en toen bleek, dat deze doek de ontvanger van een gewoon telefoontoestel had verborgen, dat met een dunne band tegen het oor van de drager bevestigd was geweest.

Aan deze ontvanger bevond zich een eind draad, dat onder de doek en ver-

der door de boord en het vest verborgen was geweest.

Hij legde een en ander zorgvuldig op een kleine tafel, nam daarna op een stoel voor een fraaie kaptafel plaats en zette de witte pruik af, die zijn zwart, slechts even met grijs doorsprenkeld haar verborgen had.

Uit een kleine, kristallen pot nam hij vervolgens een zalfachtige stof, waarmee hij zijn gezicht begon in te wrijven.

Spoedig verdwenen alle rimpels, de dikke oogleden rezen in de hoogte, de valse kleur maakte plaats voor een gezonde teint en onder de schmink kwam het scherpe, schrandere gelaat van John Raffles de Grote Onbekende, te voorschijn.

Juist toen Raffles hiermede gereed was, werd er bescheiden op de deur geklopt.

— Ben jij het, Charles?

— Ja, mag ik binnen komen?

— Natuurlijk amice.

Raffles stond op, trad op de deur toe en schoof de beide knippen weg.

Charles Brand, de energieke medewerker en vertrouwde vriend van Lord Lister, trad het vertrek binnen.

De beide mannen begroetten elkander hartelijk.

— Ben je te weten gekomen, wat je wilde weten? vroeg Brand terwijl hij zijn vriend met een onderzoekende blik aankeek.

— O, ja. En veel meer dan dat, antwoordde Raffles opgewekt. Ik ben uitgegaan om stekeltjes te vangen en ik kom met een baars thuis.

— Laat eens gauw horen, zei de jongeman, terwijl hij plaats nam.

— Wel, je weet met welk doel ik naar Scotland Yard ging. Bij een vorige onderneming had het maar een haar gescheeld, of onze vriend Sullivan was er achter gekomen, dat Lord William Aberdeen, die in dit huis woont en John Raffles een en dezelfde persoon zijn.

Gelukkig hadden wij gisteren nog gelegenheid een comédie in elkaar te zetten, die onze vriend geheel op een dwaalspoor moest brengen. Het blijkt nu, dat wij daarin geslaagd zijn. Maar ik wilde in ieder geval zekerheid hebben, en daarom begaf ik mij vermomd naar Scotland Yard. Daar het mogelijk was, dat Baxter omstreeks die tijd met Sullivan zou telefoneren, heb ik de kleine inrichting bedacht, die je daar'ginds ziet liggen.

— En werkte zij goed?

— Uitnemend. Mijn brave chauffeur, Henderson, heeft alle eer van zijn werk. Er zijn niet veel electriciens, zoals hij. De grote moeilijkheid lag natuurlijk hier in, dat ik zo lang mogelijk in de kamer van Baxter moest zien te blijven. Ik had daarom een lang verhaal verzonnen en in mijn hart beklagde ik de arme Baxter, die naar mijn zinloos gejammer moest luisteren. Gelukkig duurde het niet al te lang, want het toeval was mij gunstig. De bel van de telefoon op tafel, waarvan ik de plaats van vroegere bezoeken goed kende, ging over. Terwijl Baxter de hoorn van de haak nam, krabde ik onder de tafel met het zakmesje, dat ik gereed had gehouden, snel een weinig van de isolatie van de draad, die vlak langs mijn benen liep, en bevestigde de klem van mijn gehoordraad om het nu vrijgelegde koper. De uitslag was natuurlijk wat wij er van verwacht hadden. Tegelijk met Baxter hoorde ik woord voor woord alles wat Sullivan hem vertelde.

— En dat was?

— Je weet, dat Sullivan over een week gaat trouwen met Miss Ann Brunt. Laat ik je zeggen, dat ik het sluiten van deze teder band bijna nog eerder voorzien heb dan de jongelui zelf. Als een paar zolang samenwerkt en gezamenlijk zoekt naar de onvindbare John Raffles, dan groeit er onwillekeurig nog iets anders tussen twee jongelieden dan alleen beroepsijver.

— Nu, ik geloof niet, dat Sullivan een slechte keus gedaan heeft, merkte Brand op.

— Geenszins, zei Raffles, terwijl hij opstond en zijn jas aantrok. Ann Brunt

is een zeer lief meisje en haar enige fout is dat zij mij volstrekt achter de tralies wil hebben. In dat opzicht geeft zij echter Sullivan volstrekt niets toe. Hij zelf is een schrander politiebeambte en ik gun hun beiden in hun huwelijk veel geluk. Maar voor dat het zover is, hebben wij toch nog een appeltje met elkander te schillen.

— Maar Edward, nu weet ik nog niet, wat Sullivan eigenlijk gezegd heeft, riep Brand lachend uit.

— Je hebt gelijk. Ik dwaal van mijn onderwerp af, hernam Raffles. Nu dan, de jongelui gaan een huwelijksreis naar Rome maken.

— Hoe ouderwets, riep Brand verontwaardigd.

— Het moge ouderwets zijn, maar ik kan hun geen ongelijk geven, merkte Raffles kalm op. Italië is en blijft voor jonggehuwden nog altijd een dorado. Maar Sullivan is van plan het nutige met het aangename te verenigen.

— Wat gaat hij dan te Rome doen?

— Hij is de overbrenger van een blijkbaar nog al gewichtig document, dat hij moet overhandigen aan de chef van de geheime Politieke Dienst. Wij hebben zulk een instelling niet, maar, te Rome en te Madrid bestaan deze lichamen wel.

— Waar houden zij zich dan mede bezig?

— Hoofdzakelijk met de spionage en de contra-spionagedienst. Het gesprek duurde te kort, dan dat ik alles zou hebben begrepen, maar als ik mij niet vergis, dan is de Engelse politie op het spoor gekomen van de identiteit ener Italiaanse spionne. De inlichtingen in het bewuste document vervat moeten voor de Italiaanse geheime politie zeer belangrijk zijn, en daar het hier blijkbaar ook een diplomatieke aangelegenheid betreft, heeft men de zaak niet telegrafisch of telefonisch, zelfs niet per post willen behandelen, maar met de overbrenging van de stukken, een koerier belast, op wie men kan vertrouwen.

— Maar dat is van groot gewicht, riep Brand uit. Echter kan ik niet inzien, dat wij er iets aan hebben.

— Misschien wel. Misschien niet, her-

nam Raffles kalm. Ik zou in ieder geval de inhoud van dat stuk wel willen kennen. Maar er komt nog iets bij. Sullivan moet ook een grote som geld overbrengen, zijnde de buit die gevonden schijnt te zijn bij een uiterst handige Engelse gauwdief, die een Italiaanse markies voor een bedrag van niet minder dan een half miljoen lire heeft bestolen.

— Excusez du peu, riep Brand uit. Dat is geen bagatel. En nu moet Sullivan dat bedrag weer aan de politie te Rome ter hand stellen?

— Ja, op een paar duizend lire na, welke de behendige dief reeds had opgemaakt.

— Maar op die manier zouden wij het huwelijksreisje van onze vriend Sullivan deerlijk in de war sturen.

— Ongetwijfeld. Maar dat heeft hij wel aan mij verdiend. Hij heeft mij dezer dagen genoeg last berokkend, en het had maar een haar gescheeld, of hij had ons beiden achter de tralies gehad.

— Weet je al precies wanneer hij op reis gaat?

— Neen, maar dat betekent niets. Daar zullen wij wel achter komen. De hoofdzaak is, dat ik weet wat zijn doel is.

— Maar heb je verder door de telefoon niets vernomen?

— Ja wel. De hoofdzaak: Baxter en Sullivan zijn op een geheel verkeerd spoor geweest en weten nu nog evenmin wie Raffles is, als zij het vroeger geweten hebben. Mijn gang naar het hoofdkwartier der Londense politie is dus niet vruchteloos geweest.

— Maar zou Sullivan niet bedacht zijn op een overval?

— Dat weet ik niet, en dat komt er ook weinig op aan, antwoordde Raffles onverschillig. Trouwens een koerier moet op alles bedacht zijn.

— Er zal gewerkt moeten worden.

— Ongetwijfeld. En jij kunt mij van groot nut zijn, door eens te gaan informeren betreffende de tijd van vertrek, de datum van het huwelijk en andere zaken. Wij moeten dat precies weten, anders kunnen wij de zaak wel laten varen.

HOOFDSTUK III

EEN BRUTAAL PLAN

Er waren een paar dagen verlopen sedert het bezoek van Raffles aan Scotland Yard.

Het plan van aanval, zoals Brand het noemde, begon langzamerhand vaste vorm aan te nemen.

De jonge man had een groot gedeelte van een dag besteed aan de nodige informaties en hij had enige dingen ontdekt, die voor hun onderneming van groot nut waren.

Het huwelijk van de jonge inspecteur was vastgesteld en de datum was in de meeste grote bladen vermeld.

James Sullivan had zich reeds enige naam verworven als politie-beambte en eens zelfs had hij een koninklijke onderscheiding ontvangen.

Brand was te weten gekomen, dat het feestmaal zou plaats vinden in een

daartoe gehuurde zaal van een bekend restaurant in de Oxfordstreet, niet ver van het gebouw der Windsor club, waarvan Lord William Aberdeen vice-voorzitter was.

Dat was tamelijk gemakkelijk geweest maar het had meer moeite gekost ook de namen te weten te komen van de gasten, die op het bruiloftsmaal genodigd waren.

Het waren voor het merendeel collega's van de bruidegom.

Zodra Brand was thuis gekomen met dit nieuws nam Raffles een velletje papier voor zich en schreef de namen zorgvuldig op.

— Je zult mij een genoeg doen, amice, als je me ook de adressen van een aantal dezer heren kunt bezorgen. Vele zullen in de telefoongids of het

adresboek staan, maar niet allemaal. Zie, dat je ze te weten komt.

Met frisse moed trok Brand er weer op uit.

Toen hij des avonds in de villa terug kwam, kon hij zijn vriend een lijstje met namen en adressen overhandigen.

— Dank je, Charles, zei deze terwijl, hij het papiertje in zijn zak stak. Nu wordt het morgen mijn beurt.

— Wat ben je van plan?

— Ik moet de gangen en het uiterlijk van een paar dezer heren eens bestuderen. En als er dan... een goed sujet is, dan... nu, dan zal je gauw genoeg merken.

De beide vrienden brachten de rest van de avond in de Windsor Club door, waar tamelijk druk gesproken werd over het aanstaande huwelijk van de jonge inspecteur.

Baxter behoorde tot de leden van de Club en onthaalde een groepje oude heren op een ontroerende beschrijving van de wijze, waarop Sullivan aan Miss Brunt zijn liefde had verklaard.

Als men hem wilde geloven, moest dit op zeer romantische wijze in zijn werk zijn gegaan.

Bij de achtervolging van een gevaarlijke inbreker waren de beide jongelui in een schoorsteen afgedaald.

Op een gegeven moment konden zij voor- noch achteruit.

De inbreker ont kwam, maar Sullivan had van deze gelegenheid, nu de duisternis zijn verlegenheid verborg, gebruik gemaakt om de jonge vrouwelijke detective zijn gemoedstoestand te openbaren.

Toen zij het jawoord lispelde, had Sullivan haar aan het hart willen drukken, maar daar dit in de nauwe rookgang met grote bezwaren gepaard ging, stelde hij deze belangwekkende manoeuvre tot later uit.

Gelukkig echter hadden zijn hartstochtelijke gebaren er toe geleid, dat hij plotseling als een steen door de schoorsteen naar beneden viel, op de voet, of liever op het hoofd gevolgd door zijn aanstaande vrouw.

De beide geliefden vonden elkander terug op de haardplaat van een deftige salon, pikzwart en vuil, maar het

hart vervuld van de tederste gevoelens.

Zodra zij zich behoorlijk gewassen hadden, vlogen zij in elkanders armen en de zaak was beklonken.

De oude heren hadden met aandacht naar dit verhaal geluisterd, maar de waarheid gebiedt te bekennen, dat de overgrote meerderheid de juistheid van het verhaal in twijfel trok.

Baxter stond bekend als een verbeterde uitgave van Baron von Münchhausen, en het was in ieder geval een in geheel Londen bekend feit, dat hij aan zijn eerste leugen niet bezweken was.

Ook Brand had naar het tragisch-komische verhaal geluisterd, en toen hij het verhaal naderhand aan Raffles oververtelde, merkte deze kalm op:

— Ik zie niet in, waarom zich de zaak aldus niet kan hebben toegedragen. Als ik mij niet vergis, heeft een zoon van de beroemde koorddanser Blondin, die indertijd voor het eerst over het gespannen koord de Niagara overstak, onderweg zijn liefde verklaard aan een dame uit het publiek, die hem duizend dollar had aangeboden, als hij haar in een kruiwagen over de Niagara wilde rijden.

— Is de geschiedenis daarmee uit? vroeg Brand lachend.

— Neen, hernam Raffles ernstig. Die Amerikaanse dame was een origineel type, zoals je wel begrepen zult hebben. Voor veel geld en goede woorden was een geestelijke te bewegen zich door Blondin tot op het midden van het koord te laden brengen en daar moest hij de jonge lieden in het huwelijk verbinden.

Brand barstte in lachen uit.

— Nu, je verhaal klinkt minstens even geloofwaardig als dat van Baxter, riep hij uit. Ik geloof, dat hij al weer aan een nieuw bezig is.

Inderdaad had de hoofdinspecteur van politie de kring zijner hoorders uitgebreid en was nu bezig met een lang verhaal over de vangst van een vadermoordenaar, waarin hij, tenminste naar zijn eigen zeggen, een grote rol had gespeeld.

Raffles en Brand bleven nog even toeluisteren, toen de jonge man zijn vriend plotseling zacht bij de mouw trok.

— Wat is er? vroeg deze.

— Ga eens mee, antwoordde Brand. Het tweetal liep langzaam naar een hoek van het vertrek.

— Zie je daar die heer, die het dichtst bij Baxter staat?

— Die met dat geverfde zwarte haar en dat kleine snorretje, dat eveneens met de haarverf kennis heeft gemaakt?

— Ja juist, die bedoel ik. Maar hoe weet je dat dat haar niet echt van kleur is?

— Omdat ik zoëven vlak bij de man gestaan heb. Hij heeft zeker in enige dagen niets aan zijn haar gedaan, en de kleur is bij de wortels duidelijk anders.

— Dat heb je goed opgemerkt.

— Welnu, wat is er met die man?

— Hij is een van de gasten op Sullivan's bruiloftsmaal.

— Wel, dat is toevallig. Dat spaart mij misschien heel wat werk uit. Wie is hij?

— Inspecteur van politie, evenals Sullivan, maar van een andere wijk.

— Dat treft uitstekend. Hoe heet hij?

— Alec Bodkin.

— Het is een goede naam voor hem, zei Raffles zacht. Hij heeft het type van de man die voor de gek moet worden gehouden. Waar woont hij?

— In de Temple-street. Het nummer staat op het lijstje, dat je in je zak hebt.

Raffles keek de aangewezenen nog eens goed aan, en mompelde:

— Hoe langer ik hem aan kijk, hoe meer lust ik krijg hem uit te kiezen voor een kleine grap.

— Hij ziet er inderdaad niet erg snugger uit, merkte Brand glimlachend op.

— Snugger? Het is de rondwandelen-de domheid in persoon.

— Kom, ik wil mijn slachtoffer eens wat nader gaan bestuderen.

De beide vrienden liepen weer langzaam de grote conversatiezaal binnen.

— Hoe komt het dat ik die man hier vroeger nooit gezien heb? vroeg Raffles. Is hij lid van onze club?

— Neen, dat is hij niet. Hij is vanavond geïntroduceerd door Baxter.

Zij waren nu het luisterende groepje,

dat om de stoel van Baxter heen stond, genaderd.

Raffles deed, alsof hij vol aandacht luisterde naar het verhaal van moord en doodslag, hetwelk Baxter opdiste, maar inderdaad hield hij de blikken bijna onafgebroken gevestigd op het gelaat van de meneer met het zwart geverfde haar.

De man kon ongeveer vijftig jaar zijn, wat duidelijk aan zijn gelaatstrekken te zien was, ofschoon hij blijkbaar alle mogelijke kunstmiddeltjes aanwendde teneinde er jonger uit te zien.

Zijn gitzwart haar paste geenszins bij de slappe trekken en ingevallen wangen, evenmin als de kraaienvoetjes, naast zijn flets grijze ogen.

Raffles hield het luisteren naar Baxter's schier eindeloos verhaal, een poosje vol, maar nam toen Brand onder de arm en voerde hem zacht mee.

— Ik ken de man nu, alsof hij mijn eigen broer was, zei hij.

Laat ons maar gaan. Als ik nog een kwartier langer naar Baxter had moeten luisteren, zou ik er wat van gekregen hebben.

De beide vrienden begaven zich naar de vestiaire en lieten zich hun goed geven.

Het was heerlijk weer en zij wandelden dus naar huis.

Zodra zij in de bibliotheek aan de grote tafel hadden plaats genomen, haalde Raffles een schetsboekje te voorschijn en begon snel en met vaardige hand uit het hoofd het portret te tekenen van de man met het zwarte haar.

Hij liet het aan Brand zien en vroeg:

— Lijkt het?

— Sprekend, riep de jonge man opgetogen uit. Zou er wel een kunst zijn die jij niet machtig bent? Je speelt uitnemend viool, je hebt een heerlijke bariton, je componeert, je tekent uitnemend en er zijn van jouw hand reeds verscheidene wetenschappelijke werken verschenen, die de belangstelling van hoogstaande geleerden in binnen- en buitenland hebben gewekt.

— Ja, ja, amice, zei Raffles, terwijl hij onmerkbaar de wenkbrauwen fronsde, dat mag zo zijn, maar mijn liefste

kunst is en blijft... nu ja, je weet wel... Dat is een kunst, die alle andere in zich verenigt. Het geeft een emotie, welke geen enkele andere kunst mij verschaft. Het gevaar, amice, gevaar en een weinig romantiek, dat is het, dat alleen het leven waard maakt om geleefd te worden.

Raffles stond op en liep langzaam het vertrek enige malen op en neer.

Toen verliet hij het vertrek, zonder nog eenmaal de blik om te wenden.

Het slaan van één deur ergens in het huis bewees Brand, dat Raffles zijn slaapkamer had opgezocht, en op zijn beurt begaf Brand zich naar boven.

Toen Brand de volgende ochtend de eetkamer binnenkwam, waar het ontbijt stond aangericht op de grote tafel bij het raam, deelde Gaston, de grijze kamerbediende van Lord Aberdeen, hem mede, dat zijne Lordschap reeds een uur te voren de villa had verlaten.

Dit verwonderde Brand geenszins.

Hij wist uit ervaring, dat Raffles, als hij eenmaal een plan verwezenlijkte, bezield was door een ijver en een werkkraacht, die hem, Brand, steeds met de grootste bewondering vervulde.

Hij gebruikte het ontbijt dan ook in zijn eentje en kortte zich de tijd met het lezen der ochtendbladen.

Hij wilde juist opstaan en het vertrek weer verlaten om aan het werk te gaan, toen Gaston, na te hebben aangeklopt het vertrek binnenkwam.

— Daar is een heer, om mylord te spreken, mijnheer Brand, zei de oude man.

— Zo vroeg in de ochtend? riep Brand verbaasd uit. Wat komt hij doen?

— Dat wilde hij mij niet zeggen. Eigenlijk trad hij nogal ruw op.

Hij leek mij een onbehouden gast te zijn.

— Maar noemde hij dan zijn naam niet?

— Jawel, mijnheer Brand. Ik vroeg er hem naar en hij zei, dat het mij niet aanging. Maar toen ik hem aan het verstand bracht, dat ik dan zeker mijn meester of u niet zou lastig vallen, zei hij, dat hij Oslas Caruther heette.

— Hoe ziet hij er uit?

— Als een hereboer, mijnheer Brand.

Zwaar door de zon gebruind, vierkant, een jaar of vijf en zestig, maar nog een stevige vent met een bulderstem.

— Je beschrijving is zeer duidelijk, Gaston. Nu, ga dan maar aan die bulderbaas vragen, of hij zich met mijn persoontje tevreden wil stellen en zeg hem, dat hij anders maar eens terug moet komen.

Toen na enkele minuten de deur werd opengeworpen, kwam er een man binnen, die het midden hield tussen een struikrover uit een ouderwetse draak, en een hereboer uit Wales.

Hij was zeker zes voet lang, met grote platvoeten, breedgeschouderd en een hoog rode kleur, tevens door de zon gebruind, als iemand die jarenlang in de openlucht heeft gewerkt.

Een baard, niet gans grijs, nog, maar ook niet zwart meer, hing tot op het midden van zijn borst af, en toen hij zijn hoed afnam, viel zijn haar in krullen tot op zijn schouders.

Zijn ogen gingen bijna geheel schuil onder borstelige wenkbrauwen, vooruitstekend als de luifel boven een stoep.

De vloer van het vertrek dreunde, toen de man, die hoge kaplaarzen droeg en een pak van bombazijn, het vertrek binnentrad.

Gaston was enigszins beduusd, bij de deur blijven staan, maar Brand wenkte hem vriendelijk toe en zei:

— Ga maar, Gaston, ik zal je wel roepen, als mijnheer heengaat.

Aarzelend verwijderde de trouwe bediende zich.

De bezoeker had een onderzoekende blik om zich heen geworpen, trad nu op Brand toe, nam diens hand tussen zijn vingers, die als klemschroeven de zijne omvingen en drukte ze zo hard, dat Brand slechts met moeite een kreet van pijn onderdrukte.

— Ik ben Oslas Caruther, riep hij uit, op een ruzietoon, alsof hij Brand er van verdacht hem tegen te spreken.

— Aangenaam, mijnheer, zei Brand, terwijl hij achter zijn rug voelde of zijn vingers misschien gebroken waren. Ik ben Charles Brand, de vriend en medewerker van Lord William Aberdeen. Mag ik naar het doel van uw komst vragen?

— Dat zal ik je zeggen, meneertje, ik kom zoëven uit Adelaide in Australië, weet je wel. Ik ben een oom van Lord Aberdeen.

Verbaasd week Brand enige stappen achteruit.

Ongetwijfeld had hij met een krankzinnige te doen.

— Heb ik u goed verstaan? vroeg hij toen aarzelend. Gij zijt een oom van Lord Aberdeen, zegt gij? Ik wist niet, dat hij een oom had.

— Des te erger voor hem en voor u, mijnheer, hernam de vreemdeling, terwijl een vuistslag op de dichtstbijzijnde tafel de ruiten deed rinkelen. Een lord zonder oom is een onding. Als hij geen oom heeft, dan behoort hij er een te hebben. Maar voor ik verder ga, zou ik u wel om een whisky soda willen verzoeken. Als men veertig jaar in Australië gewoond heeft, dan went men het spreken af en wordt gauw dorstig.

— Tot uw dienst, mijnheer, zei Brand, die nu heilig overtuigd was, dat hij met een gek te maken had.

Hij ging naar de deur om op de belknop te drukken, maar hij had de deur nog niet bereikt of een welbekende stem achter hem riep.

Verrast wendde de jonge man zich om.

Bij het raam, waar zoëven de «oom uit Australië» had gestaan, wiegde nu John Raffles vrolijk op zijn lange benen heen en weer.

Hij was nog gekleed als Osias Caruther, maar zijn gelaat was wel degelijk dat van John Raffles.

— Wel, wel, het is haast niet om te geloven, riep Brand uit, terwijl hij verbaasd in een stoel viel. Dat grenst aan het wonderbaarlijke. Ik kan mij nog voorstellen, dat je je zo uitnemend grimeerd had, dat ik je niet herkende, maar die gedaante verandering... Nu, bievoorbeeld zie ik pas, dat je laarzen draagt, die je minstens vier centimeter groter maken. Maar hoe het mogelijk is, dat je in een paar seconden die vermomming weer aflegt, dat gaat boven mijn bevattig.

— Ik ben blij, dat mijn werk zo geslaagd is, merkte Raffles op vrolijke toon op. Hier heb je het geheim.

Hij hief de rechterhand op, die hij achter zijn rug verborgen had gehouden, en aan zijn vingers hingen de grijze pruik, de baard, de zware knevel en de geweldige wenkbrauwen.

— Zie je nu wat het is? vroeg Raffles. Ik geloof niet dat het een originele uitvinding is, want de acteurs die stukken opvoeren, waarin zij geheel alleen acht of tien rollen vervullen, gebruiken, naar ik meen, iets dergelijks. Zoals je ziet, zitten pruik, baard en wenkbrauwen met zeer dun gouddraad aan elkander bevestigd, maar op volmaakt, onzichtbare wijze. De wenkbrauwen zitten aan de onderwind van een kap, die ik over het voorhoofd kan schuiven, en die zelfs van dichtbij niet te onderscheiden is van een gewone mensenhuid. Een ruk aan de pruik, en de gehele affaire gaat mee.

— Het is uitstekend gemaakt, riep Brand uit.

— Ik mag zeggen, dat het niet slecht is, hernam Raffles glimlachend. Ik heb er in het geheim aan gewerkt in het laboratorium, omdat ik je er eens mee wilde verrassen. Tot mijn genoegen bemerk ik, dat zelfs jij mij niet herkend hebt. Ik zal dus zeker niet bang behoeven te zijn, dat mijnheer Bodkin dat zal doen.

— Bodkin? herhaalde Brand verbaasd. Ga je die dan in die vermomming opzoeken?

— Ja, dat zal wel moeten.

— Ben je zijn oom?

— Ja, een oom uit Australië.

— Maar hij kan wel eens in het geheel geen ooms hebben, riep Brand uit.

— Dat zou volstrekt geen bezwaar zijn, want het komt in de fijnste families voor, dat er plotseling een oom komt binnenvallen, van wiens bestaan niemand enig vermoeden had. Maar ik heb nog vanochtend een en ander onderzocht en het geluk wil dat de vader van onze inspecteur niet minder dan zes broers had. Allemaal in het buitenland.

— Nu, dat is dan in orde, hernam Brand lachend. Maar ik moet bekennen, dat ik je doel nog niet begrijp.

— Dan wordt het tijd, dat ik je inlicht, amice.

Raffles ging zitten en begon:

— Jij zelf hebt mij verteld, dat Alec Bodkin behoort tot de bruiloftsgasten van vriend Sullivan. Welnu, hij mag niet naar dat feest toe.

— Waarom niet?

— Omdat ik in zijn plaats wil gaan.

— Maar om dat mogelijk te maken, zou je moeten beginnen met hem te belletten daarheen te gaan.

— Precies, hernam Raffles kalm. Dat is juist mijn doel.

— Wanneer en hoe denk je dat te doen?

— Op de dag van de bruiloft en zo laat mogelijk.

Brand dacht even na en zei toen:

— Ik geloof wel, dat het plan goed is, maar het is tamelijk gevaarlijk. Als het mislukt, zou het wel eens lelijk met je kunnen aflopen.

— Ja, maar daarop reken ik nu maar niet, hernam Raffles bedaard. Ik maak natuurlijk een plan op, dat weinig kansen op mislukking biedt.

Raffles was onder het spreken naar de deur gegaan.

Met de knop in de hand wendde hij zich nog eens om en zei lachend:

— Ik kan je niet zeggen, hoeveel genoeg het mij doet, dat je mij niet hebt herkend. Maar nu ga ik mij verkleden, om aanstonds met je te lunchen.

HOOFDSTUK IV

DE GESTOORDE BRUILOFT

De huwelijksdag van Sullivan was aangebroken.

Reeds vroeg in de namiddag hadden tal van auto's aan het restaurant in de Oxfordstreet een groot aantal bloemstukken afgeleverd.

Op diezelfde dag omstreeks vijf uur in de namiddag, stopte een auto voor het huis, waar inspecteur Alec Bodkin woonde.

Het portier werd geopend en er stapte een man uit de auto, die als twee druppels water leek op de oom uit Australië, Osias Caruther.

Raffles, want hij was het natuurlijk, betaalde de chauffeur, belde aan en trad binnen, nadat een dienstmeisje hem de deur had geopend.

— Is mijnheer Bodkin thuis? vroeg hij met grove stem, zodat het kind angstig achteruit week.

— Hij is wel thuis, mijnheer, maar ik geloof niet dat gij hem op het ogenblik zoudt kunnen spreken.

— Wat is dat? Niet te spreken? Geen kwestie van, bulderde de gewaande oom. Denk je dat ik uit Australië hierheen ben gekomen om mijn neef te bezoeken en dan de boodschap te krijgen, dat hij

niet te spreken is? Nee schatjelijef, ik laat mij niet wegsturen. Wijs mij dadelijk zijn kamer.

Nog enigszins beduusd door het gebulder van de bezoeker ging het meisje een trap op en liep op de eerste verdieping een gang in, waarop een drietal deuren uitkwamen.

Voor een dezer deuren bleef zij staan.

— Hier is het, mijnheer, zei zij aarzelend.

— Wat doet mijn neef op het ogenblik?

— Hij kleedt zich voor een bruiloftsdiner, mijnheer.

— Geen bezwaar, dat kan hij ook wel doen waar ik bij ben, bromde de oom uit Australië. Verdwyn maar, ik zal je wel roepen, als ik je weer nodig heb, meisje.

Zonder zich de moeite te geven aan te kloppen, trad Raffles binnen, en bevond zich nu in een vrij net gemeubelde kamer.

Dicht bij het raam was een deur die half aanstond.

Op dit ogenblik verscheen er een man op de drempel van die deur, die blijkbaar op het stemmisbaar afkwam.

Hij was nog in zijn overhemd en worstelde thans uit alle macht met een halsstarrig boordeknoopje.

Met de handen aan zijn boord bleef hij onbeweeglijk staan en staarde de bezoeker met grote ogen aan.

Toen liet hij zijn armen langzaam zakken en vroeg, terwijl hij een stap naar voren deed:

— Mag ik vragen wie gij zijt, mijnheer? En wat gij komt uitvoeren?

— Als ik je gezegd heb, wie ik ben, beste vent, riep de oom uit, kun je de tweede vraag wel weer inslikken. Ik ben je oom Osias Caruther. Ik ben zoëven uit Australië teruggekeerd. Kom aan mijn hart, neef.

Met uitgestrekte armen kwam de oom op Bodkin toe, terwijl de vloer dreunde onder zijn stappen.

Maar de inspecteur van politie scheen er bitter weinig voor te voelen om aan deze uitnodiging gevolg te geven.

Hij bleef stokstijf staan waar hij stond, zonder de ogen van zijn bezoeker af te wenden en blijkbaar in beraad, of hij het ziekenhuis zou opbellen.

De oom uit Australië echter scheen deze aarzeling allesbehalve goedgunstig op te nemen.

Hij stampvoette, fronste de dikke wenkbrauwen en brulde:

— Hoe is het neef? Kom je aan mijn hart of niet? Ik ben niet gewoon de dingen tweemaal te vragen.

Nog scheen de inspecteur besluiteloos, maar het volgende ogenblik had hij reeds geen keus meer.

De oom was nu vlak bij hem, greep hem bij de schouders en trok hem met ruw geweld aan zijn borst.

De ongelukkige inspecteur had een gevoel alsof hij tussen een geweldige bankschroef was geraakt.

Hij snakte naar adem en trachtte tevergeefs zich te bevrijden.

Toen liet de oom uit Australië hem weer los, juist op het ogenblik, dat de beklagenswaardige Bodkin vliegensvlug zijn zonden nog eens overdacht en zich gereed hield de laatste adem uit te blazen.

De bezoeker hield hem op armlengte van zich af, schudde hem toen duchtig

heen en weer en riep uit:

— Sprekend de gelaatstrekken van mijn lieve Louise.

Bodkin had zich op een stoel laten neervallen.

Hij had een blik op de pendule geworpen, maar vestigde nu zijn ogen weer op de vreemde bezoeker, en waagde het op te merken:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, maar...

— Mijnheer? Zeg je mijnheer tegen me? Scheelt het je in je hoofd, jongen? Ik ben je oom. Je vleselijke oom Osias Caruther.

— Maar ik wist helemaal niet, dat ik een oom in Australië had, riep de inspecteur uit.

— Dat is zo verwonderlijk niet, mijn jongen, riep de oom joviaal. Ik heb veel gereisd, ik ben in Californië, in China, in Zuid Afrika en nog in heel wat meer landen geweest. Maar in Australië heb ik mijn fortuin gemaakt, en daar ben ik nu.

— Ja, daar bent u nu, merkte Bodkin met een kinderachtig lachje op.

— Maar je schijnt volstrekt niet verheugd te zijn over mijn komst, bromde de gewaande oom weer, terwijl er opnieuw een dreigende rimpel tussen zijn wenkbrauwen verscheen.

— Jawel. Jawel, riep Bodkin haastig uit. Ik ben er intengendeel heel erg blij om. Ik ben in de wolken. Het is alleen maar...

— Wat maar? bromde de oom. Wat valt er hier te maren? Als mijn bezoek je niet aanstaat zegt het dan eerlijk en ik ga aanstonds weer naar Adelaide terug.

— Dat is de zaak niet, mijn... oom, wil ik zeggen. Ik ben alleen maar zo verrast en daarenboven heb ik een afspraak, weet u wel.

— Is die afspraak zo dringend, dat je daarvoor een suikeroompje in de steek zou laten?

— Ik ben op een bruiloft genodigd.

— Een bruiloft? Dat is leuk... dan neem je mij mee.

— Ik vrees dat dat toch waarlijk niet zal gaan...

— Waarom niet, als ik vragen mag?

— Dat kan ik u niet in een paar woorden uitleggen. Het is, om kort te gaan, geen Engels gebruik, ziet gij.

Ik was juist bezig mijn rok aan te trekken. Om u de waarheid te zeggen, heb ik mij al tamelijk wat verlaat. Het diner vangt om zes uur aan.

Bodkin wierp nogmaals een schichtige blik op de pendule en hervatte de worsteling met zijn boord.

De oom was gaan zitten en zei nu:

— Als er niets aan te doen is, dan zal ik het wel schikken. Maar belooft mij, dat je daar niet te lang blijft en de verdere avond met mij doorbrengt.

— Dat hoop ik, oom. Dat hoop ik. Want ik ben zeer benieuwd naar de familierelatie. Om u de waarheid te zeggen, heb ik daar niet het flauwste denkbeeld van.

— Goed. Dat blijft afgesproken.

De oom haalde zijn sigarenkoker te voorschijn en hield die Bodkin voor.

— Steek eens op, jongen.

— Maar oom, zou ik wel roken voor het eten?

— O, je kunt het gerust doen. Het is een heel licht sigaartje niet eens zo zwaar als een sigaret. Probeer maar eens.

De inspecteur van politie had het kleine, sigaartje aangenomen, en de punt afgeknipt.

Caruther maakte vuur met zijn aansteker en spoedig blies Bodkin het eerste rookwolkje in de lucht.

— Nu? vroeg Caruther na enige tijd. Hoe smaakt je dat sigaartje?

— Heerlijk oom. Want ik zal u voorlopig maar « oom » blijven noemen, voegde hij er lachend aan toe.

Hij deed nog een paar trekken aan de sigaar, toen hij plotseling de hand aan het voorhoofd bracht.

— Wat is er? vroeg Caruther kwasi verschrikt, terwijl hij opstond.

— Ik weet het niet, ik gevoel mij ineens zo duizelig, het is alsof ik een wolk voor de ogen heb.

— Ga maar even zitten, zei de gewaande oom, dan gaat het wel over.

De inspecteur liet zich op een stoel vallen, meer dan hij er op ging zitten, en legde met bevende hand de sigaar

op een asbakje.

Zijn gelaat had een asgrauwe kleur aangenomen.

Hij wilde nog iets zeggen, maar het scheen alsof zijn tong plotseling verlamd was.

Toen gleed zijn hoofd op zijn borst, zijn ogen sloten zich, Alec Bodkin had het bewustzijn verloren.

Dadelijk stond Raffles op.

— Dat is van een leien dakje gegaan, bromde hij.

— Ik wist wel, dat mijn sigaartjes hun kracht nog niet hadden verloren. En nu aanstonds aan het werk.

Binnen enkele ogenblikken had hij zijn zware laarzen uitgetrokken, en het roodflanellen wambuis en het gerubd fluwelen jasje dat hij daaronder droeg, volgden.

Hij haalde een paar lakschoenen uit de binnenzak van zijn jas, en zette die klaar.

Daarop trad hij op Bodkin toe en begon hem met verrassende behendigheid van zijn bovenkleden te ontdoen.

Binnen enkele ogenblikken had hij de zwarte broek, het keurig gesteven overhemd, dat hem voortreffelijk paste, en het solree-vest van licht grijze zijde aangeetrokken.

Zodra hij hiermede gereed was, nam hij zijn eigen kleden en trok deze Bodkin niet zonder enige moeite aan.

Vervolgens nam hij voor de spiegel plaats, en begon zich met de grootste zorg te grimeren.

Trek voor trek verkreeg zijn gelaat een sprekende gelijkenis met dat van de inspecteur.

Toen hij ten slotte een klein zwart kneveltje onder zijn neus bevestigd had, was de gelijkenis volmaakt.

Het moet gezegd worden, dat de natuur hem hierbij te hulp was gekomen, want de kleur van Bodkins ogen kwam geheel overeen met de zijne en ook de vorm van de neus was bijna dezelfde.

Ten slotte bevestigde Raffles de pruik met de daarbij behorende wenkbrauwen, baard en knevel op het hoofd en voor het gelaat van Bodkins, kleurde diens gezicht licht bruin, en nu zou men ge-

zwoeren hebben, dat daar Caruther, de oom uit Australië, in eigen persoon gezeten was.

Raffles richtte zich op en bekeek zijn werk met voldoening.

— Voortreffelijk, mompelde hij. Ik ben overtuigd, dat dat sigaartje zijn werk wel zal doen. De invloed daarvan zal minstens nog zes uren voortduren, maar voor de zekerheid zal ik hem toch maar knevelen en boeien.

Hij haalde een lang touw uit de zak van het fluwelen buis en bond Bodkin stevig op de zware leunstoel vast.

Vervolgens bond hij hem een zware doek voor de mond.

Ten slotte deed hij zelf een boord om, strikte met zorg zijn witte das, trok het gereedliggende rokpak aan, stak alle voorwerpen, zoals een sigarettenkoker, een bos sleutels, een zegelring, een aansteker en een portefeuille bij zich, welke hij op de toilettafel in de slaapkamer vond, nam de overjas van de bedrogen inspecteur over de arm en drukte zich ten slotte de gereed staande chapeauclack op het hoofd.

Hij keek nog eens rond, bemerkte dat hij de lakschoenen van de bewusteloze vergeten had, stak deze in de achterzakken van zijn rok, luisterde even aan de gangdeur, opende deze en ging de gang in.

Hij nam de sleutel uit het slot, stak die er van buiten weer op, draaide hem om en liet hem in zijn zak glijden.

Toen liep hij kalm de trap af.

Beneden in de vestibule struikelde hij bijna over het dienstmeisje.

— Hoor eens, kind, zei hij met nagebootste stem. Ik heb zoëven bezoek gekregen van een oom, die onverwacht uit Australië hierheen gekomen is. Hij heeft al gegeten en doet nu een middagdutje. Je mag hem volstrekt niet storen.

— O, neen, mijnheer Bodkin. Dat zal ik zeker niet doen, riep het meisje uit. Laat hem maar rustig dutten. Ik was heus een beetje bang voor die bullebak, neem het mij niet kwalijk.

— Groot gelijk, hernam Raffles lachend, kneep haar even in de wangen, hetgeen het kind niet weinig scheen te verbazen en verliet toen het huis.

De taxi scheen op hem gewacht te hebben, want deze kwam aanstonds weer aanrijden.

Raffles boog zich naar de chauffeur over en fluisterde zacht:

— Nu naar het restaurant in de Oxfordstreet, James, en doe verder alles wat ik je heb gezegd.

De chauffeur knikte, Raffles stapte in en de auto reed snel weg.

Raffles wierp een blik op zijn polshorloge, en zag dat het tamelijk laat was geworden, maar dat hij toch nog bijtijds zou komen.

Voor het restaurant aangekomen, stapte Raffles uit en trad binnen.

De portier wees hem de weg naar een afzonderlijke, tamelijk ruime feestzaal op de eerste verdieping, en in een kleine vestiaire gaf Raffles zijn goed af.

Daarop overtuigde hij zich in een wandspiegel nog eens, dat zijn vermoming niet geleden had en trad vervolgens de eetzaal binnen, waar reeds een stuk of twintig gasten bijeen waren.

Dicht bij het raam, op een kleine verhoging stonden een paar met groen versierde stoelen waarin James Sullivan en Ann Brunt plaats hadden genomen, om de gelukwensen hunner vrienden in ontvangst te nemen. Hier en daar een handdruk wisselend met zogenaamde collega's van Scotland Yard, die zich op zijn weg bevonden, schreed Raffles onbeschroomd op het jonge paar toe en maakte zijn compliment.

— Je bent laat, Bodkin, zei Ann Brunt, terwijl zij bestraffend haar wijsvinger tegen de laatkomer ophief.

— Neem het mij niet kwalijk, mevrouw Sullivan, maar ik ben opgehouden door een allerzonderlingste geschiedenis. Stel u voor, dat mij daar plotseling een oom uit Australië op mijn dak is gevallen wiens bestaan ik niet het flauwste vermoeden had. Niet dan met grote moeite heb ik de man kunnen afpoeieren.

En nu moest Raffles het verhaal doen van het bezoek, dat hij heette te hebben gekregen.

Intussen waren er nog meer gasten binnengekomen.

Een groot aantal hunner moest de gewaande Bodkin worden voorgesteld, daar de meeste gasten tot het bureau van Scotland Yard behoorden, terwijl Bodkin in een verafgelegen wijk dienst deed, vanwaar Sullivan indertijd naar het hoofdbureau was overgeplaatst.

Om kwartier over zes ging het gezelschap, voor een derde uit dames bestaande, aan tafel.

Daar op de borden naamkaartjes waren neergelegd, konden de gasten hun plaatsen gemakkelijk vinden.

Bodkin, een doortrapt vrijgezel, had het lot tot tafeldames de twee allerliefste dochters van een gepensioneerd hoofdinspecteur gegeven, de voormalige chef van Sullivan.

Het feestmaal had een zeer gezellig verloop.

De spijsen waren talrijk en goed, de wijnen waren voortreffelijk.

Tegen het dessert tikte Raffles tegen zijn glas om stilte te verzoeken.

Dadelijk werd er gezwegen en Raffles stond op.

Er speelde een eigenaardige trek om zijn lippen en zijn grijze ogen schitterden ondeugend, toen hij begon te spreken.

— Hooggeachte dames en heren, familieleden en vrienden, een van onze meest bekwame collega's heeft ons een kijkje gegund in de verkeerde wereld. In plaats van zelf te vangen, is hij gevangen geworden. Cupido, het schalkse godje, heeft hem weten te kluisteren.

De man wiens beroep het is om anderen in de boeien te slaan, is thans zelf geketend door zachte vrouwenhanden. Laten wij hem daarmede van harte gelukwensen, want toch heeft hij een gevangene weten te maken, ofschoon het verhaal gaat, dat zij volstrekt geen tegenstand heeft geboden.

Miss Ann Brunt is degene, die inbraak in het hart van onze collega heeft gepleegd, maar de straf is zoet. Toch vrees ik, dat er nog iets aan het geluk van onze waarde collega's ontbreekt.

Aan wie onzer is het niet bekend, dat zowel onze bruijom, als het bevalig bruidje al jarenlang de vurige wens koesteren zich meester te maken van

de man, die als een nachtmerrrie hun jong bestaan vergiftigt?

Hier hield Raffles even op en wierp een blik om zich heen.

Alle gasten zaten als uit steen gehouwen.

Er was geen naam genoemd en toch wist iedereen dadelijk, over wie de spreker het had.

Raffles wachtte even, keek aandachtig naar de wijn in zijn glas en vervolgde:

— Ongetwijfeld zullen hier aanstonds vele wensen voor het geluk van het jonge echtpaar worden geuit. Men zal hun voorspoed, onder allerlei vormen toewensen. Men zal de hoop uitspreken dat het lot hen gunstig moge blijven, dat zij een hoge ouderdom zullen bereiken, en met roem en eer overladen zullen worden. Ik echter wens hun iets toe, dat al deze geneugten in zich bevat: ik hoop van harte, dat zij er beiden, tezamen, of afzonderlijk, nog eens in mogen slagen de man in handen van het gerecht over te leveren, die hun het leven reeds vaak zuur heeft gemaakt: John Raffles, de Grote Onbekende.

Raffles ging onder een doodse stilte zitten, maar weldra brak er een storm van toejuiching los, waaraan geen einde scheen te zullen komen.

Iedereen beseftte welke tedere snaar Bodkin hier had aangeroerd en hoe juist hij had geraden, welke de lievelingswens van Sullivan, zowel als van Ann Brunt was.

Van alle kanten klonken gelukwensen, en het duurde even voor er weer kalmte intrad.

Een tweede spreker stond op om het woord te voeren.

Maar eensklaps werd er een luid rumoer in de kleine zaal gehoord, die aan de eetzaal grensde.

Blijkbaar trachtten enige kelners met geweld de toegang te beletten aan een persoon wiens luide stem tot zelfs in de feestzaal doordrong.

Sommige gasten stonden op, om te zien wat er aan de hand was.

Ook Raffles had de oren gespittst, en een fijne rimpel was tussen zijn wenkbrauwen verschenen, want hij had de

stem van de man daarbuiten herkend.

Het was Alec Bodkin.

Door een of ander noodlottig toeval had het sigaartje blijkbaar zijn bedwelmende invloed voor een groot gedeelte verloren.

Misschien ook had het dienstmeisje achterdocht gekregen door de dichte deur en had een dokter de ongelukkige inspecteur weer tot bewustzijn gebracht.

Hoe het ook zij, het feit was niet te loochenen, dat op tien passen afstand van Raffles, slechts van hem gescheiden door een dunne wand, de echte Bodkin tegen een aantal kelners stond uit te varen, die hem, daar hij zich waarschijnlijk niet de tijd had gegund om van kleren te veranderen, de toegang wilden weigeren.

En binnen enkele seconden kon dit hoogst gevaarlijke personage in de zaal verschijnen.

Raffles wierp een snelle blik om zich heen.

De zaal was lang en smal en aan het einde bevonden zich twee ramen die open stonden.

Daar het nog licht en warm was, brandde de lichtkroon nog niet.

Dit alles overzag Raffles met een enkele blik.

Plotseling werd de deur open geworpen en stormde Alec Bodkin het vertrek binnen.

Hij had de vermomming afgerukt, maar droeg nog dezelfde zonderlinge kleren, die Raffles hem had aangetrokken.

— Alec Bodkin, werd er geroepen. Alec Bodkin!

Dan wendden zich aller blikken naar de dubbelganger.

De meeste gasten waren politie-beambten, die aanstonds begrepen, dat hier iets niet in orde was.

Maar zij hadden dit niet kunnen voorzien, en op een bruiloftsmaal steekt men meestal geen revolver of boeien bij zich.

Raffles maakte onmiddellijk van de algemene verwarring gebruik.

Hij stapte op zijn stoel en vandaar op de tafel, daar hij onmiddellijk had gezien, dat de weg naar het raam door de smalle zaal heen reeds versperd

was doordat een aantal gasten waren opgestaan en hun stoelen achteruit hadden geschoven.

Aan de rand van de tafel gekomen, wipte hij met een vervaarlijke sprong over het hoofd van Sullivan heen op de vensterbank.

— Tot ziens, dames en heren, riep hij vrolijk uit. En wat mijnheer en mevrouw Sullivan betreft, ik hoop werkelijk dat hun wens nog eens in vervulling zal gaan.

Sullivan, nog steeds niet bekomen van zijn schrik en woede, herkreeg nu eindelijk zijn bezinning.

Hij stond op en keerde zich naar het raam, maar Raffles, die gezien had, dat zich vlak naast het raam een afvoerpip bevond, had zich zonder een ogenblik te aarzelen vliegensvlug laten zakken, terwijl boven zijn hoofd de gasten zich voor het raam verdrongen.

Sullivan slaakte een waar gebrul van woede en schreeuwde:

— Naar beneden. Wij moeten hem tot iedere prijs te pakken krijgen.

Dat was echter gemakkelijker gezegd dan gedaan, want Raffles had zijn maatregelen maar al te goed genomen.

Hij kwam te land op een kleine binnenplaats, liep naar een kleine zijmuur en was er in een ommezieën opgeklauterd.

Het muurtje kwam uit op de achterzijde van een zijvleugel van het restaurant vlak bij een raam.

Raffles duwde dit raam open, sprong naar binnen, snelde de gang ten einde waarop het raam uitzag, rende de trap af, stormde de vestibule door en had het restaurant reeds verlaten, nog voor Sullivan en de onthutste gasten halverwege de trap waren.

Juist toen de bruidegom de voordeur uitkwam, op de hielen gevolgd door Ann Brunt in haar bruidstollet en de door elkaar schreeuwende gasten, zagen zij tot hun onuitsprekelijke woede, hoe de Grote Onbekende de zijstraat uitkwam en in een huur-auto sprong, waarvan de chauffeur, zonder zelfs een bevel af te wachten, aanstonds in snelle vaart wegreed.

HOOFDSTUK V

NAAR ROME!

Henderson, want hij was natuurlijk de chauffeur van de gewaande huurauto, bracht zijn meester langs een kleine omweg naar de poort in de parkmuur van de villa, in de Cromwellstreet.

Zoals gewoonlijk was er in de stille, doodlopende straat niemand te bespeuren.

Raffles trad het huis door een achterdeur binnen en liep recht door naar de rookkamer, waar Brand zich meestal placht op te houden, als hij alleen was.

De jonge man stond direct uit zijn stoel op, toen zijn vriend binnenkwam en vroeg hem enigszins ongerust:

— Ben je nu al terug? Er is toch niets gebeurd?

— Ja, eigenlijk wel, antwoordde Raffles lachend.

— Nu, het is gelukkig niet ernstig, zei Brand met een zucht van verlichting, aan je lachende gezicht te zien. Wat is er eigenlijk gebeurd?

— Er is gebeurd, dat ik zo onverstandig ben geweest de kracht van mijn bedwelmende sigaartjes te overschatten. Ik vermoed althans dat onze vriend Alec Bodkin te vroeg uit zijn bedwelming is ontwaakt, er waarschijnlijk in geslaagd is de doek van zijn mond te verwijderen en het huis bij elkaar geschreeuwd heeft. Uitgaande van de veronderstelling dat hij geen ezel is, moeten wij wel aannemen, dat hij direct heeft beseft waarom ik hem wilde beletten naar dat diner te gaan.

— Goede hemel. Ik snap het, riep Brand verschrikt uit. Daar is hij dus zeker in eigen persoon verschenen?

— Zoals je zegt. Ik had juist een toast afgestoken, waarin sprake was van de rozenbanden der liefde. Ik ben blij dat de man mij niet in de rede is gevallen, want ik zou het hem hoogst kwalijk genomen hebben. Maar in ieder geval, hij kwam op een zeer ongelegen ogenblik, en zijn komst veroorzaakte een geweldige opschudding.

— Dat kan ik mij voorstellen, merkte Brand lachend op.

— Gelukkig voor mij waren de heren ongewapend, daar zij op zulk een intermezzo niet waren voorbereid en tot overmaat van ramp voor hen, vielen er van schrik bij het zien der dubbelgangers enige dames flauw. Van de verwarring maakte ik gebruik om door een openstaand raam te vluchten.

— Je had je nek wel kunnen breken.

— Ja, dat moest ik er natuurlijk op wagen.

Henderson was in de buurt gebleven en ik behoefde slechts het gewone sein te laten horen, om mij te hulp te komen.

— Gelukkig dat alles zo goed is afgelopen, fluisterde Brand. Het was een dubbeltje op zijn kant.

— Dat was het, amice, bevestigde Raffles luchtig. Maar ik houd mij nooit bezig met de zaken die hadden kunnen zijn, maar die zich inderdaad hebben toegedragen.

— En wat doen wij nu verder? Nu geven wij het plan natuurlijk op.

Raffles, die zich reeds naar de deur had gewend, om zijn vermomming af te leggen, wendde zich op de drempel om en keek Brand verbaasd aan.

— Waarom zouden wij het plan opgeven? vroeg hij.

— Wel, omdat Sullivan nu natuurlijk achterdocht heeft gekregen en beide oren en ogen wijd zal openzetten.

— Welnu, dan zullen wij een beetje voorzichtiger moeten zijn, dat is alles.

— Maar heb je dan tenminste ontdekt, wanneer en met welke trein hij gaat? Waar hij naar toe gaat? Of hij inderdaad het bewuste document naar Rome brengt?

— Beste Charles, op al die vragen kan ik je bevestigend antwoorden. Aan tafel is bijna over niets anders gesproken dan over de heerlijke reis, welke het jonge echtpaar ging ondernemen. Ook het

uur van vertrek is daarbij herhaaldelijk genoemd, met inbegrip van het station. Je moet weten dat een aantal gasten het jonge paar uitgeleide wil doen. Wat het document betreft, dat zit in een portefeuille, welke ik heel duidelijk in de binnenzak van Sullivan's rok heb zien steken.

— Hij zal zich toch, zeker, wel verkleeden voor hij op reis gaat?

— Dat is dunkt mij, nog al duidelijk, antwoordde Raffles spottend. Zij waren van plan zich te verkleeden in het restaurant, waar zij hun reistoilet reeds hadden laten brengen.

— En de trein? Wanneer vertrekt die?

— Over twee uur van het Victoria-station. Wij hebben dus niet veel tijd om ons te verkleeden. Ik zou je daarom willen verzoeken een weinig spoed te maken.

— En Henderson? vroeg Brand weer.

— Hij heeft zijn orders. Terwijl wij hier staan te praten is hij reeds met de convertible-Bentley op weg naar Dover. Ik heb hem gezegd, dat hij moest zorgen de auto aan boord te krijgen van de boot, die drie uren voor de onze vertrekt.

Met deze woorden richtte Raffles zich opnieuw naar de deur en verliet het vertrek.

Brand volgde zijn voorbeeld en even later waren de beide vrienden in hun respectieve slaapkamers bezig zich geheel onkenbaar te maken.

Zij waren bijna tegelijkertijd klaar en toen zij elkander zagen, barstten zij een luid gelach uit.

Raffles zag er uit als een soort zigeuner, met op het hoofd een rossige, kortgeknipte pruik.

Aan zijn oren bengelden twee kleine gouden ringen en een grote, rode zakdoek, die half uit een zijner broekzakken hing voltooide op voortreffelijke wijze zijn costuum.

Wat Brand betreft, deze zag er uit als een Frans circusdirecteur, op zoek naar sujetten.

Een pruik met geplakt, glimmend zwart haar bedekte zijn kruin en onder zijn neus prijkte een dikke, gepomadeerde zwarte knevel.

Toen de beide vrienden waren uitgelachen, zei Brand:

— Wij mogen elkander zeker niet kennen?

— Dat is tenminste verreweg het beste, antwoordde Raffles.

— Zet aan het station beide ogen goed open en denk er om, dat wij zo dicht mogelijk in de buurt van zijn wagon moeten komen te zitten.

De beide vrienden hadden snel hun bagage gepakt, en even daarna verlieten de beide vrienden na elkaar de kleine tuinpoort.

Een half uur later waren zij op het Victoriastation, waar de trein naar Dover reeds gereed stond.

Een enkele blik op het perron was voor Raffles voldoende om hem te doen zien, dat het reisplan van Sullivan geen verandering had ondergaan.

De jonge inspecteur en zijn gade stonden, omringd door een dozijn dames en heren voor de ingang van een der lange wagons.

Het moet gezegd, dat het gelaat van de beide jongelieden op dit ogenblik alles behalve opgewekt stond.

Ann Brunt was bleek en tussen de wenkbrauwen van Sullivan vertoonde zich een diepe rimpel, terwijl zijn dunne lippen op elkaar geklemd waren.

Blijkbaar waren beiden nog geheel vervuld van hetgeen er zoëven was voorgevallen.

De conducteurs liepen nu langs de trein en het ogenblik van vertrek was gekomen.

Sullivan en Ann Brunt stapten in een coupé eerste klasse en al dadelijk zag Raffles, dat het zeer moeilijk, zo niet onmogelijk zou zijn, op Engels grondgebied iets te ondernemen, daar de trein zeer bezet was.

De stationschef hief zijn spiegelei op, de gasten op het station wuifden het jonge echtpaar achterna en de trein rolde het station uit. Toen deze Dover om elf uur in de avond bereikte, lag de nachtboot reeds gereed.

Raffles en Brand haastten zich in te schepen.

Van de grijze Bentley was op de ka- de niets te zien, hetgeen voor Raffles

het bewijs was, dat Henderson bijtijds de vorige boot had kunnen halen.

De overtocht had zonder enig ongeval plaats.

Sullivan en zijn jonge vrouw kregen Raffles noch Brand gedurende de hele overtocht te zien.

De beide vrienden maakten, dat zij tot de eersten behoorden, die te Calais van boord gingen.

Het was toen drie uur in de nacht, en de sneltrein naar Parijs stond reeds gereed.

Maar Raffles noch Brand dachten er aan, zich naar het station te begeven, vanwaar de trein over een kwartier zou vertrekken.

Zij liepen zo snel zij konden, op ongeveer honderd meter van elkaar, naar een klein café aan de haven, waar de Bentley geparkeerd stond.

Henderson leunde kalm tegen de motorkap, als was zulk een uitstapje voor hem volstrekt niets bijzonders.

Hij veranderde ook volstrekt niet van houding, toen hij de zigeuner zag aankomen en pas, toen Raffles 't wachtwoord met hem gewisseld had, gaf hij een herkenningsteken.

— Je hebt mij goed begrepen, James, ik ben tevreden over je, zei Raffles. Nu regelrecht naar Parijs. Je kent immers de weg?

— Even goed als de Oxorfdstreet, mylord.

— Vooruit dan maar, daar komt mijnheer Brand al aan.

Brand stapte in en de rit naar Parijs begon.

Langs een omweg bereikte Henderson de brede verkeersweg, die naar de hoofdstad van Frankrijk voert.

Raffles had berekend, dat zij een uur ongeveer voor de trein te Parijs zouden aankomen en Henderson beschaamde zijn verachtingen niet.

Reeds was de dag aangebroken, toen de snelle wagen de Rue La Fayette inreed.

Uit voorzorg hadden Raffles en Brand de kap op de wagen opgezet voor zij Parijs binnenreden, teneinde niet node-loos de aandacht te trekken.

Henderson stopte voor een klein, nieuw

en afgelegen huis achter het Gare du Nord gelegen, hetwelk Raffles onlangs had gekocht en als pied à terre bestemd had.

De wagen reed de kostspoor in en snel stapten Brand en Raffles uit, gingen de trap op, naar de eerste verdieping, waar Raffles een deur opende van een kamer, die slechts van de hoogst nodige meubelen voorzien was.

In een geheime, goed verborgen kast bevonden zich enige stellen kleren en pruiken, schmink, schoenen en wapens, zodat de beide vrienden zich opnieuw konden vermommen.

Na een half uur zagen zij er uit als volbloed Italianen, levendige handelsreizigers, die gewend zijn om veel te reizen en de helft van hun leven tussen de wielen door te brengen.

Zij vulden twee zogenaamde monsterkoffers met allerlei dingen, die zij voor hun onderneming nodig konden hebben en begaven zich weer naar beneden.

— Luister nu eens goed, James, zo richtte Raffles zich tot de chauffeur, enige maanden geleden hebben wij gezamenlijk de weg van Parijs naar Rome afgelegd, zou je dien terug kunnen vinden?

— Dat spreekt vanzelf, mylord, zei Henderson met overtuiging. Een weg, die ik slechts eenmaal heb gereden, vergeet ik nooit meer.

— Zoveel te beter. Welnu, vertrekt nu aanstonds weer uit Parijs en zorgt, dat je in alle grote steden ongeveer tegelijkertijd aankomt met de internationale sneltrein. Hier heb je geld en een spoorweggids. Ik heb daarin de bladzijden en de uren van vertrek en aankomst duidelijk aangestreept.

— Een kind zou zich niet kunnen vergissen, mylord, zei Henderson, nadat hij 'n blik in het boekje had geworpen.

— Je blijft gedurende de tijd, dat de trein in een of ander station moet blijven, zo dicht mogelijk in de buurt en geeft je ogen goed de kost. Misschien zullen wij er wel anders uitzien dan nu, maar het wachtwoord verandert niet.

— Ik heb het begrepen, mylord. En te Rome?

— In Rome begeef je je, als er on-

derweg niets gebeurd is, naar het Hotel des Anglais, aan de Via Augusta. Zorg dat je daar iets voor de aankomst van de trein bent.

Raffles monsterde het gelaat van Henderson nog even en zei toen goedkeurend:

— Je knevel verandert je voldoende. Inspecteur Sullivan zal in geen geval de chauffeur van Lord Aberdeen in je herkennen. Ook de pruik is in orde. Goede reis.

De chauffeur tikte aan zijn pet, startte de motor en het volgend oogenblik was de wagen uit het gezicht verdwenen.

Brand en Raffles riepen dadelijk een taxi aan en lieten zich naar het Gare de l'Est brengen, waar de trein naar Rome over twintig minuten zou vertrekken.

Zij kwamen nog juist bijtijds om te zien, hoe Sullivan en zijn jonge vrouw plaats namen in een der luxueus ingerichte wagens van deze bekende internationale trein, die iedere dag honderden rijke Amerikanen, Italianen en Engelsen naar de boorden van de Middellandse Zee brengt.

Raffles en Brand stapten op hun beurt in, en hadden een tweede-klasse-coupé opgezocht waar zich op dat oogenblik toevallig niemand bevond.

— Wij treffen het, amice, zei Raffles, glimlachend. Het seizoen is reeds beëindigd en de trein is slecht bezet. Aanstonds zullen wij eens gaan kijken, waar het huwelijkspaartje zich bevindt.

De trein vermeerderde langzaam zijn vaart en spoedig was Parijs achter de rug.

Vier uren later was Dyon bereikt, waar enige minuten gestopt werd. Vele reizigers stegen uit, teneinde zich wat te vertreden en onder hen bevonden zich ook Sullivan en zijn jonge vrouw.

Blijkbaar hadden beiden het zich reeds gemakkelijk gemaakt, en trachtten zij te vergeten, wat er te Londen was voorgevallen.

Zij zagen er opgeruimd uit, en liepen gearmd langs de trein op en neer, zonder er het minste vermoeden van te hebben, dat twee paar scherpe ogen geen

hunner bewegingen misten.

Spoedig zette de trein zich weer in beweging en stoomde in snelle vaart op Lausanne af.

Het was ongeveer half één in de namiddag, toen de trein stopte in het station van deze heerlijk aan het meer van Genève gelegen, Zwitserse stad.

Slechts vijf minuten oponthoud, en daarna ging het weer verder, door het schoonste gedeelte van het Zwitserse bergland, langs Vevey, Martigny en Brieg.

Toen het uur van de lunch was aangebroken, begaven de meeste reizigers zich naar de restauratiewagen, voor aan de trein, maar Raffles en Brand waren daar niet bij.

Zij waren kalm in hun coupé blijven zitten, en gebruikten daar hun déjeuner uit een van die kartonnen dozen met een volslagen lunch, die men aan de stations op deze lijn kan kopen.

Heel even in de buurt van Villeneuve, waar de brede verkeersweg naar Milaan dicht naast de spoorbaan loopt, hadden zij een glimp kunnen opvangen van de Bentley, Henderson bleek op zijn post te zijn.

Reeds waren te Brieg de Italiaanse conducteurs in de trein gekomen, daar deze bij het verlaten van de Simplon-tunnel zich op Italiaans grondgebied zou bevinden.

Sullivan en zijn jonge vrouw hadden hun coupé weer opgezocht, en deden een dutje, toen de stem van de conducteur hen deed opschrikken, die in het Italiaans hun reisbiljetten verzocht.

Sullivan sloeg zijn reistas open om het biljet uit zijn portefeuille te nemen, en op hetzelfde oogenblik trad er een tweede conducteur binnen, die de deur naar de gang zorgvuldig sloot en bij de noodrem postvatte...

De kniptang, welke hij in de hand hield leek buitengewoon veel op een revolver van eerbiedwaardige omvang.

Sullivan, die aan treinrovers dacht, wilde opstaan, bleek en met opeengeknepen lippen, maar de eerst binnengekomen conducteur drukte hem met een snelle beweging op de bank terug en ook in diens hand blonk nu een grote revolver.

— Dit is uw kaartje, nu mag ik u zeker wel verzoeken om de kleine, zwarte portefeuille waarin gij het geld voor de Romeinse recherche bewaart, klonk zijn rustige stem. Vluc, als ik u verzoeken mag, want de tijd dringt.

Bleek van woede stak Sullivan aarzelend de hand in zijn binnenzak.

Enige seconden later viel een kleine Browning met een kletterend geluid op de vloer, de conducteur had Sullivan het wapen met een harde tik van zijn revolver uit de hand geslagen. Hij schopte de Browning buiten het bereik van Sullivan en herhaalde ongeduldig:

— Vluc nu. Wacht, ik zal u wel even helpen.

Snel verdween zijn linkerhand in de binnenzak van de reijsjas, en toen hij deze hand weer terugtrok, hield hij een kleine, zwarte portefeuille tussen de vingers, waarvan hij snel de inhoud doorzocht.

— Alles is compleet, mompelde hij. En nu het geheime document. Tracht geen tegenstand te bieden, het zou u kunnen berouwen. Ik versta op dat punt geen gekheid.

Sullivan stiet een kreet van woede uit.

— John Raffles, riep hij. Je bent het dus weer.

— Om u te dienen, antwoordde Raffles met een hoffelijke buiging, maar zonder dat de revolver van richting veranderde.

Raffles liet het geheime document in zijn zak glijden en wenkte Brand om naderbij te komen.

— Het spijt mij meer dan ik u zeggen kan, mijn waarde heer Sullivan, maar ik ben tot mijn leedwezen gedwongen u en uw vrouw te beletten dadelijk alarm te maken, nadat ik u verlaten heb.

Vluc, handig en zonder pijn te veroorzaken werd het jonge echtpaar machteloos gemaakt.

Een eind touw, dat hun geboeide handen aan de ijzeren staaf van het bagagenet verbond, belette hen de noodrem te bereiken, althans in de eerste minuten.

Dit alles had slechts enkele minuten geduurd, en aanstonds zou de trein het station Dome d'Ossola bereiken.

Raffles en Brand trokken snel hun

uniformjas uit, draaiden deze binnenste buiten en toen zij het kledingstuk weer hadden aangetrokken en de rewers hadden neergeslagen, geleken zij weer volkomen op de beide handelsreizigers, die te Parijs in de trein waren gestapt.

Raffles raadpleegde zijn polshorloge en zei, terwijl hij zich tot de beide gevangenen wendde, die hem met een blik van machteloze woede aankeken.

— Over enkele minuten stopt de trein in het station, en mindert reeds zijn vaart. Wij behoeven u niet te zeggen, dat wij thans voornemens zijn, ons in allerijl in veiligheid te brengen. Vermoedelijk zal het wel enige minuten duren, alvorens gij weer in het vrije bezit van uw ledematen en uw stem zult zijn. Die minuten zullen voor ons voldoende zijn om ons in veiligheid te stellen. Wellicht zien wij elkaar te Rome terug. Mocht dit echter niet het geval zijn, dan wens ik u daar een aangenaam verblijf toe. Gij zult moeten erkennen, dat ik u als een gentleman behandeld heb. Ik heb u geen lire van uw eigen reisgeld afgenomen, ofschoon ik daartoe heel goed in staat was. En nu, mijnheer en mevrouw Sullivan, tot wederziens onder voor u gelukkiger omstandigheden.

Hij verliet de coupé, door Brand gevolgd, waarbij bleek, dat de meeste reizigers nog altijd in de restauratie wagen waren.

De trein reed reeds aanzienlijk veel langzamer en op ongeveer vijfhonderd meter afstand waren de eerste gebouwen van het station zichtbaar.

Zonder zich te bedenken, opende Raffles het portier, en ging op de treeplank staan, welk voorbeeld door Brand werd gevolgd.

Zij sprongen bijna tegelijkertijd van de trein.

De vaart was thans reeds zozeer vertraagd, dat zij er zonder enig ongeval afkwamen, toen zij als hazen dwars over het spoor naar een heg renden, welke de brede verkeersweg naar Milaan van de spoorbaan scheidde.

Met een lichte sprong wipten zij over de heg, nog voor de trein in het station geheel en al stilstond.

Raffles wierp een snelle blik om zich heen.

Op een honderd meters voor hen uit reed langzaam de Bentley.

Raffles bracht de wijsvingers van beide handen in de mond en liet een schel, doordringend gefluit horen.

Bijna op hetzelfde ogenblik stopte de auto.

Raffles en Brand renden er naar toe en sprongen over de lage kap heen in de auto.

Henderson had slechts even het hoofd omgewend.

Toen hij het fluitsein hoorde had hij er de betekenis direct van begrepen.

— Vooruit, James, riep Raffles hem op gedempte toon toe. Je kent de weg naar Milaan?

— Voortreffelijk, mylord.

— Hoe lang denk je er over te doen?

— Hoogstens drie uur, mylord.

— Vooruit dan. Op weg.

HOOFDSTUK VI

EEN STOUT STUKJE

Henderson startte de motor, trapte het gaspedaal in en even daarna reden zij met een honderd kilometer vaart over de brede verkeersweg, die bergafwaarts naar de Lombardische laagvlakte leidt.

Met een zucht van verlichting liet Raffles zich in de kussens vallen.

— Dat is gelukkig goed afgelopen, zei hij.

— Inderdaad. Maar laat ons erkennen dat het geluk ons gunstig is geweest, zei Charles Brand. Wanneer, bijvoorbeeld, iemand zich in de coupé vergist had en bij ons binnen gekomen was.

— Dan zou dat een bewijs zijn geweest, amice, dat je niet goed had opgelet, viel Raffles hem kalm in de rede.

— Maar wij hadden als conducteurs gesnapt kunnen worden, ging Brand voort.

— Precies, Charles, hernam Raffles enigszins ongeduldig. Ook de trein had kunnen ontsporen, er hadden onder iedere bank twee detectives kunnen liggen; mevrouw Sullivan had een paar brilslangen op ons af kunnen sturen en meer van dergelijke aardigheden. En ik voeg er aan toe, dat ik dat helemaal niet erg vind, want anders zou ik met de beste wil van de wereld niet kunnen inzien, waarom ik mijn beroep eigenlijk blijf uitoefenen.

Raffles stak de hand in zijn binnenzak, haalde er de zwarte portefeuille uit, en

telde vluchtig de bankbiljetten na.

— Het bedrag is er, mompelde hij. Ik ben blij, dat wij het pasgehuwde paar vastgebonden hebben, want nu is het onmogelijk, dat men hen zelf van de verduistering verdenkt, hetgeen mij zeer zou hebben gespeten.

— En het geheime document? Hoe staat het daarmee? vroeg Brand.

Weer stak Raffles de hand in de zak en haalde er nu de gele verzegelde enveloppe uit, die hij om en om draaide, als besluiteloos wat te doen.

— Ik ben hier niet in de gelegenheid deze brief zo te openen, dat men het niet merkt, zei Raffles. Maar dat betekent niets, dat kunnen wij te Rome nog altijd doen.

— Maar zeg eens, riep Brand plotseling uit, zou men op het station van Dome d'Ossola niet aanstonds de toestand ontdekt hebben, waarin Sullivan en zijn vrouw zich bevinden?

— Dat is best mogelijk, zei Raffles kalm. Er zijn daar natuurlijk reizigers in de trein gekomen. In ieder geval moeten we er rekening mee houden.

— Maar dat kan nauwelijks tien minuten geleden zijn.

— Welnu? Wat zou dat? hernam Raffles verbaasd. Je weet toch wel, dat onze auto sneller loopt dan de trein?

— Ongetwijfeld, maar er bestaat iets, dat nog veel sneller is dan onze wagen.

— Ik weet wat je zeggen wil, je be-

doelt de telegraaf en de telefoon.

— Juist. We moeten dan ook de gehele weg op onze hoede zijn.

— Welnu, dan zullen wij op onze hoede zijn.

— Wij zullen ons niet veilig kunnen achten, voor wij Rome goed en wel bereikt hebben.

— Dat is misschien een weinig overdreven, hernaam Raffles steeds even bedaard, maar in ieder geval zal ik Henderson mijn orders geven.

Hij boog zich voorover en riep Henderson iets in het oor.

De chauffeur knikte, ten bewijze, dat hij verstaan had.

Intussen reed de auto met onverminderde snelheid over de brede verkeersweg, die over Palanza, Orrona en Legnano naar Milaan voert.

Zonder ongevallen werd Milaan bereikt, in welke grote stad zij voor het eerst niet bang behoefden te zijn voor ontdekking.

Henderson volgde de richting aanwijzers en Brand had tot zijn grote spijt zelfs geen tijd de prachtige, marmeren kathedraal, een der schoonste kerken ter wereld, wat nauwkeuriger te bekijken.

In een voorstad van Milaan werd de benzinevoorraad aangevuld, de banden werden op de spanning getest en in onverminderde vaart ging het langs Piacenza, Parma en Modena naar Vergato, gelegen tussen de voorlopers van de Etruskische Alpen.

Van hier begon de weg aanzienlijk te stijgen, want men moest thans over het genoemde gebergte heen, teneinde aan gene zijde van de kam Florence te kunnen bereiken.

Het was zes uur in de namiddag, toen de hoofdstad van Toskana werd bereikt.

Raffles, die er alle wegen en zijwegen uitmuntend kende, nam het stuurwiel van Henderson over en bracht de wagen langs een kleine omweg naar Florence.

Hier daalde de weg opnieuw, en Siena werd om zeven uur bereikt.

Arcidosso om acht. Viterbo om half tien in de avond, en het sloeg juist middernacht, toen de wagen door de verrukkelijke Romeinse Campagne reed.

Het was een overschone herfstavond en Raffles had Henderson opdracht gegeven iets langzamer te rijden, zodat men ten volle kon genieten van het verrukkelijke schouwspel, hetwelk dit onvergelykelijk landschap des avonds bij volle maan oplevert.

Dicht bij het Coliseum werd gestopt. Het was zeer stil om de reizigers heen.

In vorstelijke pracht baadde het imposante gebouw in het maanlicht.

Zwijgend bewonderden de vrienden gedurende enige tijd het schone schouwspel.

Toen zei Raffles zacht, nog geheel onder de indruk:

— Nu moeten wij op onze veiligheid bedacht zijn. Hier in Rome kon het wel eens gevaarlijk worden.

— Wat zullen wij doen?

— Ten eerste ons uiterlijk veranderen. Wij zijn nu Amerikaanse toeristen; al het nodige bevindt zich in de reiskoffers, in de bagageruimte. Voor de veiligheid zullen wij daar alles uitgooien, wat ons zou kunnen compromitteren, want door de douanen zal de auto stellig grondig doorzocht worden.

Terwijl beide vrienden op een stille plek snel de valiezen openden en er een paar gemakkelijke naar Amerikaanse snit vervaardigde reiscostuums uithaalden, zei Raffles tot Henderson:

— Verander de kleur van de wagen James.

De chauffeur tastte met de linkerhand naar een kleine, uitstekende knop onder zijn zitplaats en trok er aan.

Langzaam met een zacht knarsend geluid zonken de grijze panelen van de wagen tussen onzichtbare sponningen weg en er kwam een fraaie, donkerrood gelakte oppervlakte te voorschijn.

Het mechanisme van deze kleurverandering was zo voortreffelijk gemaakt, dat het voor een oningewijde onmogelijk was te ontdekken, dat de wagen losse panelen bezat.

De pruiken en schminkbenodigdheden, die zich nu nog in de koffers bevonden werden in een diep ravijn geworpen, dat zich naast de weg bevond, evenals alle kledingstukken die argwaan

zouden kunnen wekken.

Raffles overtuigde zich, dat hij de kostbare stukken, welke hij in bezit had genomen, veilig in zijn binnenzak had, waarna de beide vrienden weer in de auto stapten.

Met matige vaart reden zij langs een grote omweg Rome aan de zuidzijde op-nieuw binnen.

Raffles nam deze krijgslist te baat, omdat hij begreep, dat de politie allereerst zou verwachten, de vluchtelingen aan de noordzijde der stad te zien binnenrijden.

De douane aan de poort was echter waakzaam en doorzocht de auto nauwkeurig, terwijl de gewaande Amerikanen, ieder zwiiggend op hun pijp zuiggend kalm en geduldig het einde van het onderzoek afwachten.

De douane-beambten vonden echter niets verdachts en de auto mocht passeren. Raffles had zelf achter het stuurwiel plaats genomen en reed naar het Hotel des Anglais, het grootste en rijkste van Rome.

Met een Amerikaans accent, wendde Raffles zich tot zijn chauffeur met het bevel de auto naar de garage te rijden.

Daarop moesten zij hun namen in het vreemdelingenregister schrijven en vervolgens werden hun twee kamers op de eerste verdieping aangewezen, naast elkander gelegen en met een tussendeur met elkaar verbonden.

Raffles en Brand verfristen zich na de vermoeiende reis met een bad en begaven zich daarna naar de eetzaal, waar reeds het souper stond aangericht, hetwelk zij hadden besteld. Het was na sluitingstijd en de zaal was zo goed als verlaten.

Slechts een paar slaperige kelners stonden tegen het buffet geleund.

— Vergis ik mij, of zijn wij veel eerder dan de trein aangekomen? vroeg Brand fluisterend.

— Minstens drie volle uren vroeger, antwoordde Raffles niet zonder trots.

— Als ik mij niet vergis zou Sullivan hier ook zijn intrek nemen.

— Ja, daarvan was sprake bij het brulloftmaal.

— Zouden zij bij hun plan blijven?

— Dat kan ik je niet zeggen, maar ik verwacht het wel, en ik hoop het ook.

— Je hoopt het? herhaalde Brand verbaasd. Wij hebben dus nog niet met hem afgerekend?

— Zeker niet. Dat geld is bijzaak, maar er blijft nog de grap met het geheime document. Als ik mij niet vergis, zijn Sullivan en zijn jonge vrouw uitgenodigd op een kleine intieme soiree die morgenavond gegeven wordt ten huize van de chef der Romeinse politie. Daar zou nem het document en het geld overhandigd worden.

— Ga verder.

— Verder stel ik er prijs op, dat Sullivan deze partij niet zal bezoeken.

— Maar dan zal men achterdocht koesteren. Men zal hem toch aanstonds missen?

— Dat geloof ik niet, want er zal wel een Sullivan komen, al is het dan niet de echte.

Brand keek zijn vriend even zwiiggend aan en begon toen te lachen.

— Ik begrijp je, zei hij, maar als jij de rol van Sullivan vervuut... wie moet dan die van zijn jonge vrouw op zich nemen?

Raffles keek Brand met een ondeugende blik in zijn ogen aan, toen hij antwoordde:

— Dat zal jij moeten doen, amico.

Brand slaakte een kreet van teleurstelling.

— Het is dus mijn lotsbestemming om altijd maar voor vrouw te fungeren? vroeg hij.

— Je overdrijft een beetje, Charles; Ik geloof, dat ik je in de laatste tijd niet al te veel heb lastig gevallen.

— Dat moet ik erkennen, nernam Brand. Je hebt het in de laatste tijd niet al te bont met mij gemaakt. Maar zou men hier in Rome Sullivan en zijn vrouw niet van aangezicht kennen?

— Dat is niet waarschijnlijk. De jonge vrouw zeker niet. En wat Sullivan betreft, niets beiet mij om het uiterlijk van Sullivan zo goed mogelijk na te bootsen.

— Die soiree is morgenavond, zeg je?

— Juist.

— Maar, mijn hemel! dan hebben Sullivan en zijn vrouw nog een hele dag voor zich om naar Rome te komen, riep Brand uit.

— Zij mogen het gerust op hun doolie gemak doen, als zij hier maar komen logeren.

— En wat ben je dan van plan?

— Wel, dat is nogal eenvoudig. Wij zullen de tragi-comedie van de trein nogmaals op grotere schaal herhalen.

De jonge man schudde het hoofd.

— Dat is een zeer gevaarlijke onderneming, Edward, zei hij fluisterend.

— Dat erken ik, en daarom moet zij slagen, hernam Raffles bedaard, terwijl hij achterover in zijn stoel leunde en een sigaret opstak.

Daarop raadpleegde hij zijn horloge en zei:

— De laatste nachttrein van Orvieto komt over een half uur aan. Wij hebben dus niet veel tijd meer. Zij gingen de draaldeur van de vestibule door en zagen hoe op het trottoir Henderson met de handen op de rug en kalm een sigaretje rokend, van de zachte Italiaanse maannacht stond te genieten.

Raffles trad op hem toe en had een kort op fluisterende toon gevoerd gesprek met hem.

Het volgende ogenblik verdween de chauffeur in de richting van de garage.

Brand en Raffles begaven zich naar hun kamer, waar zij in de stilte alles konden horen, wat er in het hotel voorviel.

Zij hoorden hoe een paar koffers uit een auto werden afgeladen en in de vestibule werden neergezet.

Vervolgens het dichtslaan van de liftdeur.

Er verscheen een glans van voldoening in de ogen van de Grote Onbekende, toen hij bemerkte, dat de lift stopte op dezelfde verdieping, waar de beide vrienden hun kamer hadden.

Hij luisterde aandachtig en hoorde hoe

een kelner op gedempte toon enige woorden met een der reizigers, die blijkbaar pas waren aangekomen, wisselde.

En hoe zeer deze ook trachtte eveneens zijn stem te dempen, zo herkende Raffles toch aanstonds in het donkere geluid deze van de inspecteur van Scotland Yard.

Toen gingen de voetstappen verder.

Er werd een deur geopend en de reizigers traden de logeerkamer binnen, welke de kelner hen had aangewezen. Deze verwijderde zich snel en toen werd alles in het hotel doodstil.

Gasten werden er zeker in de eerste uren niet verwacht.

Niet zodra waren de schreden van de kelner weggstorven, of Raffles opende behoedzaam de deur, en onhoorbaar als een kat ging hij de gang in.

Brand die op de drempel was blijven staan, zag hoe zijn vriend voor iedere deur bleef staan en zich bukte om door het sleutelgat te kijken.

Bij de derde deur bleef hij iets langer staan, keerde toen op zijn schreden terug en fluisterde Brand, die in de kamer was terug gegaan, in het oor.

— Het is N° 83, drie kamers van de onze. Kom wij moeten ons haasten, want anders wordt het dag en zou het plan mislukken.

De beide mannen namen uit een geopend valiesje enige voorwerpen en begaven zich door de gang, waar slechts een enkel klein electrisch lampje brandde, naar de deur van kamer 83.

Raffles wierp een blik door het sleutelgat en een ondeugende glimlach verscheen om zijn lippen.

Hij wendde zich naar Brand om en fluisterde bijna onhoorbaar:

— Ik geloof dat het de hoogste tijd is, dat wij de beide geliefden in hun aangenaam tête-à-tête storen.

Op hetzelfde ogenblik legde hij de hand op de kruk van de deur, en Brand en Raffles gingen het vertrek binnen.

HOOFDSTUK VII
EEN SLUWE SPIONNE

Het is onmogelijk de verbazing en de schrik te beschrijven van het jong gehuwde paar, hetwelk zich zo plotseeling overvallen zag.

Sullivan en zijn jonge vrouw vormden op dit ogenblik een volmaakte copie van het beroemde schilderij «Eindelijk alleen.»

De jonge vrouw, nog in reiscostuum gekleed, maakte zich onmiddellijk los uit de armen die haar omvat hielden terwijl Sullivan een kreet van woede uitte.

Want ofschoon Brand en Raffles zich nogmaals goed vermoed hadden, zo begreep de jonge inspecteur aanstonds, dat hij met zijn doodsvijanden te doen had.

Hij wierp een blik vol haat op de indringers, maar de stem van Raffles klonk ijskoud, toen hij de loop van een grote revolver op het gelaat van Sullivan richtte en zei:

— Mijn waarde heer Sullivan, ik hoop dat u dit een lesje zal zijn, om voortaan zelfs in de meest romantische omstandigheden nooit de voorzichtigheid uit het oog te verliezen. Als gij de deur behoorlijk op slot gedraaid had, zou ik mijn voornemen waarschijnlijk niet zo gemakkelijk tot een goed einde hebben kunnen brengen, ofschoon ik meen te mogen zeggen dat ik toch wel geslaagd zou zijn. Mijnheer Rupman, zo wendde hij zich tot Brand, zou ik u mogen verzoeken deze dame met uw revolver in bedwang te houden? Ik ken haar, en ik weet dat zij in moed en behendigheid in de waren zin des woords, de betere helft van onze vriend is.

— Wat ben je van plan, John Raffles? beet Sullivan de Grote Onbekende toe. Ga je ons koud maken?

— Ik denk er niet aan, mijnheer Sullivan, hernam Raffles op koele toon. Dat is absoluut onnodig en bovendien veel te melodramatisch.

— Dus een ordinaire beroving? vroeg Sullivan op minachtende toon.

— Ook daarin vergist gij u, mijn waar-

de heer, hernam Raffles steeds even koel. Het geldt dat ik u heb ontnomen was tenslotte niet eens uw eigendom, en voor mij maar bijzaak. Daar voel ik dan ook niet de minste wroeging over. Maar ik weet maar al te goed dat het salaris van een inspecteur van politie er niet naar is, om hem daarvan nog te mogen afnemen.

— Maar wat wil je dan? vroeg Sullivan, terwijl zijn blik naar zijn jas afdwaalde, die over een stoel was gehangen.

— Dat zult gij aanstonds zien, mijnheer, zei Raffles.

Hij deed een paar stappen naar Sullivan toe, en het volgende ogenblik voelde deze een vochtige doek op zijn mond drukken. Hij trachtte nog een paar stappen terug te doen en zijn adem in te houden, maar binnen een onderdeel van een seconde was hij geheel machteloos.

De doek bevatte een aetherpreparaat door Raffles samengesteld en van een grote bedwelmende kracht.

Als een os, die door de hamer van de slager getroffen wordt, viel Sullivan neer.

Met een kreet wilde zijn jonge vrouw naar hem toesnellen, maar met een snel gebaar strekte Raffles de hand met de doek naar haar uit en op haar beurt viel zij, als door de bliksem getroffen dwars over het lichaam van haar echtgenoot.

Nauwelijks vijf minuten waren er verlopen, sedert Raffles en Brand het vertrek waren binnengetreten.

Zij openden de deur, wierpen een blik op de gang, overtuigden zich dat deze geheel verlaten was en droegen snel de lichamen der beide bewusteloze mensen naar hun eigen kamer.

Vervolgens gingen zij terug naar de deur van kamer 83 deden deze zorgvuldig op slot en staken de sleutel bij zich.

Nadat Raffles zich voorzien had van de nodige legitimatie-papieren, welke hij uit de goed van geld voorziene portefeuille van de jonge inspecteur nam, vroeg Brand:

— Zouden zij lang bewusteloos blijven?

Minstens een vol etmaal.

— Zouden zij uit zich zelf weer bijkomen?

— Ongetwijfeld.

— Is je middel ongevaarlijk?

— Het is volkomen onschadelijk.

— Dan ben ik gerust, want ik zou niet graag willen, dat onze grap te ver ging.

Raffles was intussen naar een der ramen gegaan, die uitkwamen op enige voeten boven een plat dak, behorend bij de garage van het hotel.

Deze garage kwam met brede vleugeldeuren uit op een zijstraat.

Heinde en ver was niemand te zien.

De Grote Onbekende, geholpen door Brand, liet Sullivan en zijn jonge vrouw een voor een uit het raam op het platte dak van de garage glijden, en toen klonk het zachte gekweel van een nachtegaal door de nachtelijke stilte.

— Henderson is op zijn post, fluisterde Raffles. Voortgemaakt, Charles.

De beide vrienden klommen op hun beurt uit het raam, en trokken de bewustelozen over het platte dak naar de rand daarvan, die zich op ongeveer drie meter boven de grond bevond.

Raffles boog zich voorover, en zag op enige afstand een grote onbeweeglijke gedaante staan, dicht tegen de muur gedrongen.

Een paar meters verder waren de onduidelijke omtrekken van de geparkeerde auto te zien.

De gedaante kwam snel naderbij.

— Opgelet, James, fluisterde Raffles.

Hij greep Sullivan onder de armen en liet hem, bijgestaan door Brand voorzichtig omlaag zakken.

Henderson had de armen omhoog gestoken en ving het lichaam in zijn ijzersterke armen op.

Nu was de jonge vrouw aan de beurt en binnen enkele ogenblikken waren allen naast de grote deur van de garage

in de stille zijstraat verzameld, zonder dat iemand iets ontdekt had.

Snel werden de beide bewustelozen naar de auto gedragen, Raffles nam zelf achter 't stuurwiel plaats, terwijl Brand naast hem ging zitten en Henderson zich bij Sullivan en diens jonge vrouw voegde, die beiden in een zware slaap verzonken schenen te zijn. Raffles maakte contact en door de stille straten van Rome ging het snel naar een tamelijk afgelegen wijk, waar de huizen op verre afstand uit elkaar waren gelegen.

Voor een dezer huizen, dat blijkbaar onbewoond was, stopte Raffles.

— Wat dunk je ervan, Charles? vroeg hij glimlachend. Is dit niet een goede plek?

Brand bekeek het huis en zei:

— Het is, geloof ik, nog niet eens helemaal klaar.

— Goed gezien. Wij zijn er vanmiddag langs gereden en toen bedacht ik dadelijk dat het ons van nut zou kunnen zijn.

— Maar zodra de werklieden terugkeren, zullen zij Sullivan en zijn vrouw vinden? merkte de jonge man op.

— Daar zou inderdaad vrees voor kunnen bestaan, als het morgen niet zondag was, zei Raffles. Kom, gauw aan het werk.

Hij stapte uit de auto, die gedeeltelijk aan het gezicht onttrokken was door de zware kastanjebomen langs de weg, ging een kleine voortuin door en had met behulp van zijn lopers de voordeur binnen enkele seconden geopend.

De twee bewusteloze lichamen werden naar binnen gedragen en neergelegd op de vloer van een vertrek op de tweede verdieping.

Raffles wierp een blik op de beide rustig ademhalende mensen aan zijn voet en zei:

— Zij zullen geen enkel nadelig gevolg van deze bewusteloosheid ondervinden. Zodra zij bijkomen kunnen zij zich, als zij willen, tot de Romeinse politie wenden, maar dan zal het wel te laat zijn.

Op de zelfde wijze, als zij gekomen waren, reden de drie mannen terug.

Met behulp van een korte stalen lad-

der, die in de bodem van de auto verborgen kon worden, klommen zij op het dak van de garage en van daar weer in hun kamer, terwijl Henderson de auto in de garage zette.

Raffles en Brand overtuigden zich, dat alles nog in dezelfde staat was in hun kamer, als toen zij deze verlieten en slopen toen over de gang naar kamer No. 83, sloten de deur en gingen naar bed om van een verkwikkende nachtrust te genieten.

De nacht verliep ongestoord en het was bijna tien uur in de ochtend van de volgende dag toen er bescheiden op de deur werd geklopt.

— Wat is er? klonk een stem van binnēn.

— Mijnheer Sullivan, het is tien uur. Wij zouden u nog wel hebben laten slapen, maar er is in het hotel iets gebeurd, waaromtrent wij gaarne uw oordeel zouden willen vernemen.

— Wat is er dan?

— Twee kamers van de uwe verwijderd zijn een paar reizigers, die zeer laat in de nacht zijn aangekomen, op onverklaarbare wijze verdwenen.

— Ik zal wel eens zien wat het is, klonk een brommende stem.

Een half uur verstreek, en toen kwamen Sullivan en zijn vrouw in alle statie uit hun vertrek en begaven zich naar de restauratiezaal.

Het was verbluffend om te zien met welk een gemak en gratie Charles Brand zich bewoog in het keurige wandeltoilet, dat hij in een der koffers van mevrouw Sullivan had gevonden.

Het geluk was de beide vrienden in zoverre gunstig geweest, dat het Londense echtpaar slechts door weinige en dan nog slaapdronken kelners gezien was.

Wat Raffles betreft, deze leek zo sprekend op de Engelse inspecteur van politie, dat ook het scherpste en meest wantrouwende oog geen onderscheid zou hebben gezien.

Spoedig had de gérant de gewaande Sullivan op de hoogte gebracht van de zonderlinge verdwijning van twee zijner gasten.

Raffles luisterde enigszins ongeduldig

toe, en zei, toen de hotelier had uitgesproken:

— Het spijt mij, maar ik geloof niet, dat ik u van dienst zal kunnen zijn. Het is trouwens best mogelijk, dat uw gasten nog in de loop van de dag terugkeren. En weest nu zo goed mij het adres te geven van de Romeinse politieprefect.

Nadat Raffles het adres nauwkeurig genoteerd had, begaven de beide vrienden zich weer naar het vertrek, waarop zij wederrechtelijk beslag hadden gelegd.

Nadat hij zorgvuldig de deur had gesloten, haalde Raffles het grote gele couvert te voorschijn, en opende dit met de grootste voorzichtigheid.

Zijn blikken vlogen over het papier, dat hij er uit genomen en open gevouwen had.

— Wat is het? vroeg Brand, die nieuwsgierig had toegekeken.

— Wel, de Londense politie geeft hier enige zeer kostbare inlichtingen omtrent een internationale spionne, die zich op het oogenblik hier in de stad moet ophouden. Zij beveelt Sullivan bij de Romeinse politie aan wegens zijn schrantheit, en omdat hij deze spionne reeds eenmaal van aangezicht tot aangezicht moet hebben gezien. Er zijn thans bewijzen tegen haar voorhanden, die zeker tot haar arrestatie kunnen leiden, wel te verstaan, als men haar verblijfplaats ontdekt.

— Maar waarom is dat uit Londen niet geseind? vroeg Brand verbaasd.

— Omdat er politiek achter zit, amice. Het schijnt een zeer gevaarlijke dame te zijn, die reeds menige regering op een haar na gecompromitteerd heeft, en het spreekt vanzelf, dat men de zaak zo geheim mogelijk wil houden.

— En wat denk je nu te doen?

— Wel, op mijn eigen houtje die dame opsporen, en als 't gelukt haar onschadelijk maken, Sullivan een vlieg afvangen, en zo mogelijk de spionne haar geheim afhandig maken.

Hij sloot 't document weer zorgvuldig in de enveloppe, zodat er niets van te zien was, dat men er mee geknoeid had, raadpleegde toen zijn horloge en zei tot Brand:

— Nu wordt het hoog tijd, dat ik

mijn opwachting ga maken bij de politieprefect.

— Zal je in 's hemelsnaam voorzichtig zijn? vroeg Brand ongerust. Ik herinner mij nu, dat het portret van Sullivan een paar weken geleden in de bladen heeft gestaan, en het is zeer waarschijnlijk, dat men die ook hier gezien heeft.

— Ik beloof je, dat ik mijn rol goed zal spelen, amice, antwoordde Raffles op geruststellende toon.

Hij nam zijn hoed, sloeg de mantel van Sullivan om, drukte zijn vriend de hand en verliet het hotel.

De jongeman bleef een paar uren in zijn kamer, niet bij machte iets te doen uit vrees en ongerustheid.

Maar tegen het lunchuur keerde Raffles lachend en welgemoed weer terug.

— Alles is voortreffelijk gelopen, riep hij uit. De prefect putte zich uit in complimenten over mijn schranderheid, en nam meteen deze gelegenheid te baat eens duchtig uit te varen over die slechte John Raffles, de tegenstander van Sullivan, die hem het leven zo zuur maakte.

— Geen spoor van wantrouwen?

— Niet het minste. Ik werd met eerbewijzen overladen.

— En de portefeuille?

— Berust nu bij mijnheer de prefect.

— En hebben ze niet naar mij gevraagd? vroeg Brand met een pruilend lipje.

— Voorzeker, mijn lief wijfje, antwoordde Raffles met volmaakt gespeelde galanterie. Ik heb echter gezegd, dat ik mijn jonge vrouw nooit meeneem als ik zaken moet behandelen. Het spreekt echter vanzelf, dat ik heb moeten beloven haar vanavond mede te brengen.

* * *

Diezelfde avond boden de fraaie vertrekken van het paleis van de politieprefect een betoverende aanblik.

Zij waren niet zeer groot, maar met verfijnde smaak gemeubeld. Er was een overvloed van bloemen, ter ere van de Engelse gast, die de Italiaanse natie zulk een grote dienst kwam bewijzen.

De grootste salon was tot balzaal ingericht en reeds draaiden hier verscheidene paartjes rond op de opwekkende

tonen van een klein, achter palmen verborgen orkest.

Tal van overheidspersonen met hun dames waren aanwezig.

Zelfs de burgemeester van Rome had het niet beneden zich geacht van zijn belangstelling blijk te geven.

Enige kamerleden en bijna alles wat de hoofdstad aan bekwame politiemannen telde hadden zich beijverd, de gevierde Engelse inspecteur en zijn jonge gade, die zich eveneens reeds naam als detective had gemaakt, te begroeten.

Om negen uur in de avond kondigde een livreknecht met luider stemme aan:

— Signore Sullivan con spozo.

Aller ogen waren naar de deur gericht, toen Raffles en Brand, de laatste met een aanminnig lachje om de rode lippen en bescheiden blozend, het vertrek binnentraden.

Dadelijk waren zij omringd door een groot aantal hoog geplaatste politiebeambten en enige diplomaten, waarmede de gewaande Sullivan weldra in een geanimeerd gesprek gewikkeld was.

Spoedig vormden zij dan ook het middelpunt van de soiree en het kostte hun enige moeite zich aan al deze eerbewijzen te onttrekken en een kalmer plekje op te zoeken.

Zij vonden dit plekje in een iets kleiner vertrek, dat blijkbaar bestemd was voor degenen, die wat wilden uitrusten van het dansen.

Deze zijzaal telde vijf grote ramen, waarvan er enige openstonden, die uitkwamen op een terras, hetwelk toegang gaf tot een fraaie tuin, door welks oprijlaan nog steeds auto's aanreden.

Tegen een der wanden was een groot en rijk voorzien buffet geplaatst, beladen met flessen champagne, glazen en koude gerechten.

Hier en daar stonden brede en diepe sofa's en een groot aantal gemakkelijke stoelen, benevens een paar dozijn reusachtige palmen in grote bruingschilderde kuipen.

Raffles had Brand de arm geboden en leidde haar nu met uitgezochte galanterie naar het buffet.

— Wij zullen even een glas chapiro naar binnen slaan, Charles, fluisterde

Raffles, zodra zij buiten het bereik der dansenden waren, die door de brede tussendeuren gemakkelijk te overzien waren.

— Dat is geen kwaad idee, meende Brand.

De rol van dame spelen maakt iemand vreselijk dorstig.

De jongeman schonk zich zelf een glas champagne in en goot het in tot niet geringe verbazing van een juist passerende bediende.

Plotseling greep Raffles Brand bij de arm, met zijn ogen strak op een zeker punt in de balzaal gericht.

Brand volgde de richting van zijn blik, en vroeg:

— Wat is er?

— Zie je die grote, slanke vrouw daar in die zwart satijnen japon?

— Met dat prachtige haar, dat als een Romeinse helm haar hoofd kroont? vroeg Brand.

— Ja juist. Weet je wie dat is?

— Hoe zou ik dat weten?

— Het is de spionne, naar wie Sullivan zoekt.

Met moeite weerhield Brand een kreet van verbazing.

— Hoe weet je dat in 's hemelsnaam? vroeg hij verwonderd.

— Omdat ik haar een paar jaren geleden persoonlijk te Londen op heterdaad heb kunnen betrappen, antwoordde Raffles.

— Maar hoe weet je dat het dezelfde vrouw is, die door Sullivan wordt achtervolgd? drong Brand aan.

— Omdat hij er in zijn geheim document een zeer gedetailleerde persoonsbeschrijving van geeft, antwoordde Raffles kalm.

— Nu begrijp ik het, riep Brand uit. Maar hoe durft zij dan hier te verschijnen?

— Eenvoudig omdat zij totaal onkundig is van het feit, dat Sullivan dat document overhandigd heeft.

— Zou de prefect het stuk al gelezen hebben?

— Daaraan valt niet te twifelen.

— Maar zou hij dan die vrouw nog niet herkend hebben?

— Herkend misschien wel, maar zij

gaat hier waarschijnlijk door voor een of andere adellijke dame, evenals te Londen, en een hertogin of gravin of weet ik veel, verdenkt men niet zo gauw. Kijk, zij komt hierheen.

Inderdaad, de vrouw in het zwart naderde langzaam een der tussendeuren en trad nu de zijzaal binnen.

Het was een vorstelijke verschijning: groot, slank met prachtige, donkere ogen, die trots om zich heen blikten.

Langzaam schreed zij, met haar waai-er spelend, op het buffet toe.

Toen zij Raffles en Brand zag, bleef zij even besluitelees staan, en het was alsof er een tref van grote verbazing over haar gelaat gleed.

Toen vervolgde zij haar langzame wandeling, tot zij het buffet bereikt had.

Raffles wierp een snelle blik om zich heen en maakte vlug zijn berekening.

Hij boog op hoffelijke wijze voor de schone spionne en zei:

— Ik hoop dat gij mij wilt veroorloven u een glas champagne in te schenken, mevrouw?

— Gaarne mijnheer.

Raffles schonk een glas champagne in, dat de spionne aan haar lippen bracht en langzaam leeg dronk, terwijl zij over de rand heen de ogen geen moment van de gewaande detective afhield.

Raffles voelde zijn hart luid bonzen, want reeds eenmaal was deze gewiekste dame hem door de vingers geglipt, op het zelfde ogenblik, waarop hij haar in zijn macht meende te hebben.

Hij kende het twijfelachtige karakter zelf haar eigen vaderland te verraden, zo dit slechts in haar voordeel was.

Maar ditmaal zou zij hem niet ontkomen.

Het was duidelijk, dat de spionne Sullivan niet kende, anders zou zij zich zeker niet in tegenwoordigheid van de Engelse inspecteur van politie gewaagd hebben.

Zonder zich te overhaasten kwam de spionne naast Raffles staan en wierp hem een eigenaardige blik toe, die Raffles het bloed naar het gelaat dreef.

Zij zette het glas langzaam neer en zei met een sterk buitenlands accent:

— Als ik mij niet vergis, heb ik de

eer, de bekende Engelse politiebeambte, Sullivan en zijn jonge vrouw voor mij te zien?

— Gij kent mij? riep Raffles verrast en ongerust uit.

— Zeer goed, waarde heer. Ik ken u zelfs beter dan gij wel denkt. En wat mevrouw betreft, ik zal u eens wat zeggen. Als men zich als vrouw verkleedt, dan moet men zorg dragen, niet al te korte rokken te dragen, waaronder uit tamelijk grote voeten steken. Voeten, in schoenen, die misschien wel gemakkelijk zitten, maar die geen dame ooit zal aantrekken. En dan moet men ook vooral op zijn houding letten, en nooit de benen kruiselings over elkaar slaan; zeg dat uit mijn naam aan uw vriend, mijnheer John Raffles.

Raffles uitte een gedempte kreet van woede.

De sluwe spionne had hun dus herkend.

Hij tastte met de hand naar zijn achterzak, maar het was reeds te laat.

De blanke hand van de spionne ging de hoogte in en in dat handje blonk een kleine revolver, waarvan de loop op het gelaat van de Grote Onbekende was gericht.

— Geen beweging, siste zij, of ik schiet. Ik ben in gevaar en dan ken ik geen medelijden. Ieder voor zich en God voor ons allen, voegde zij er met een

schel lachje aan toe.

Tegelijk wendde de spionne zich naar een der grote tot aan de grond reikende deuren die op het terras uitkwamen, en toen zij dit betrad kwam er meteen een grote auto voor het hek rijden, met twee reusachtige mannen op de voorbank.

Nog altijd was de revolver van de spionne op de beide vrienden gericht.

Deze durfden niet roepen, daar zij wel begrepen, hierdoor hun eigen vonnis te zullen vellen.

Nog enkele stappen en de vrouw had het pad naar het hek bereikt.

Het volgende ogenblik was zij in veiligheid.

Raffles keek Brand glimlachend aan.

— Die duivelse vrouw is mij de baas geweest. Ik erken het zonder aarzelen. De volgende maal is het misschien mijn beurt. Kom Charles, wij gaan dit feest ter onzer ere verlaten; ik begin het warm te krijgen. Henderson staat ons met de auto te wachten; aanstonds gaat er een briefje naar de hoofdcommissaris van politie, en een uur later zal men de ongelukkige Sullivan wiens huwelijksreisje wel zeer onaangenaam verstoord werd, benevens zijn jonge gade, volgens mijn aanwijzingen weer tot bewustzijn kunnen brengen; een halve dag vroeger, dan zij het aan mij verdienen hebben.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Misdaden in Roxhill

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN
VAN fl 73.⁵⁰ VOOR fl 44.²⁵
Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Cactus Clancy wint! door Stetson Cody. — 2. De duivelmaskers. — 3. De ruziemaker, beide door W.C. Tuttle. — 4. Bloedbroeders. — 5. Dodenrit. — 6. Opdracht des doods. — 7. De dood dreigt, alle door Gladwell Richardson. — 8. Het recht zegeviert. — 9. Tijgers van het wilde westen. — 10. Op goudjacht, alle door Charles H. Snow. — 11. Onschuldig veroordeeld, door Denver Bardwell. — 12. Raddraaiers. — 13. De ware schuldige. — 14. Vals beschuldigd, alle door Peter Field. — 15. Woestijn der gedoemden, door Clem Colt.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 73,50, nu **VOOR SLECHTS fl. 44,25**, desgewenst betaalbaar met fl 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 10 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM:

ADRES: LL.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266